

காத்திருந்த கண்கள்

இஸ்லாமிய சிறுகதைகள்

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்
(ஷர்கி)

காத்திருந்த கண்கள்

(இஸ்லாமிய சிறுகதைகள்)

– மௌலவி காத்தானகுடி பௌஸ்
(ஷர்கி)

வெளியீடு,
ஸெய்னி பதிப்பகம்
23/6, வத்தல்பொல வீதி,
ஹேனமுல்லை,
பாணந்துறை.

Title : **KATHTHIRUNDHA KANGAL**

Subject : Islamic Short Stories

Author & Publisher : **Moulavi Kattankudy Fouz**
"Zaini Manzil"
23/6, Wattalpola Road,
Henamulla,
Panadura.

No. of Pages : 75

Size : 5.5" x 8.5"

Font Size : 11 pt.

Paper : 70 gsm

Copies : 300

First Edition : 2006
2007

Typeset By : Saeed A. Naleem

Cover Page By : A. H. Ahamed Aslam

Printed By : **Far East Enterprise**
No. 68, Yonaka Mawatha,
Keselwatta,
Panadura.
Tel : 0777-533248

Copy Right : **Reserved**

Prize : 150/=

ISBN 978-955-80072-0-8

இறவா இலக்கியங்கள் தமிழில் பலவுள்ளன. என்றாலும் புதிது புதிதாக இலக்கியங்கள் தோன்றிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன.

வளர்ந்து வளம் பெற்று விளங்கும் எழுத்தாளர்களுடன் வளரத் துடிப்பவர்களும் எழுத முனைந்துள்ளவர்களுமாக இன்று நிறையப் பேர் உள்ளனர்.

குறை நீங்கிய சமூகத்துக்கு நிறையப்பயன்படவல்ல, சுவை ததும்பும் எழுத்துக்களே இலக்கியமாகி நிற்கின்றன.

ஆனால் எப்படியும் எழுதலாம்; எதையும் எழுதலாம் என்ற துணிவு இன்று சிலருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. இது ஆரோக்கியமான இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்குள்ள அறிகுறியல்ல.

எங்கள் பிரதேசத்தை வாழ்விடமாகக் கொண்ட சன்மார்க்க அறிஞர் காத்நாங்குடி பெளஸ் அவர்கள் பேச்சாற்றல் மிக்கவர் எழுத்தாற்றல் மிக்கவர் சர்வகலா வல்லவராக மிளிர்வவர். ஒரே முறை ஐந்து பனுவல்களை அரங்கேற்றி சாதனைப் படைத்தவர். அவரின் நூலொன்றுக்கு முகவுரை எழுதும் பொறுப்பு முன்னர் எனக்கு கிடைத்தது. அது எனக்கு மிக இலகுவாக இருந்தது.

“காத்திருந்த கண்கள்” என்ற சிறு கதை தொகுதிக்கு முகவுரை எழுதித்தரும் படி எமது ஊர்மனை பள்ளிவாசல் பிரதமகதீப் சாமசிரி மௌலவி காத்நாங்குடி பெளஸ் அவர்கள் அன்புததும்பக் கோரினார். நான் எந்தவித மறுப்புமின்றி ஏற்றுக் கொண்டேன்.

கவிதை, கட்டுரை, நடைச்சித்திரம், ஓரங்க நாடகம் ஆகிய நான்கினையும் படைப்பது போல புனைக்கதைகளை ஆக்குவது இலகுவான காரியமல்ல. ஆனால் மௌலவி பெளஸ் அவர்கள் அதிலும் ஈடுபாடு காட்டி நிறைய எழுதியுள்ளார். அவரின் பதினொரு கதைகள் இந்த தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒரு கருவை மையப்புள்ளியாக வைத்து சுவாரஷ்யமான வசன நடையில் பின்னப்படுவதை சிறு கதை என்கின்றோம். மண் வாசனை நிரம் பிய சிறுகதைகள் சிருஷ்டிப் பிலேயே யதார்த்தப்போக்கினைக் காண முடியும். ஓர் எழுத்தாளனை அடையாளம் காண்பதற்கு அவனது சிருஷ்டிதான் அளவுகோல். ஒரு சிறு கதையை

அல்லது ஒரு நூலை வைத்துக் கொண்டுதான் வாசகர்கள் அந்தப் படைப்பின் சிருஷ்டி கர்த்தாவை மதிப்பிட முடியும். அந்த அளவுக்கு வாசகன் எழுத்தாளனைத் தெரிந்து கொண்டால் போதும் என்பதே எனது கருத்து.

மௌலவி பெளஸ் அவர்கள் இந்தச் சிறு கதைப் படையலில் காதலின்ப வாழ்வு பற்றியும் நிறைய எழுதியுள்ளார். சிறு கதையொன்றைப் படைப்பது எழுத்தாளனின் சொந்த விவகாரமாகும், ஆகையால் சம்பந்தப்பட்ட உணர்வுகள் எவ்வாறு உருவாகியது என்ற விபரமோ? மார்க்கப் பெரியார் ஒருவர் காதலின்பத்திற்கு ஏன் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு தேவையில்லை. இலக்கியங்கள் உருவாக்கும் எழுத்தாளன் தனது மனத்திரையில் பளிச்சிடும் கற்பனைகளை சுவையாக படைக்க வேண்டும். அதையே வாசகன் விரும்புவான்.

இந்தத் தொகுதியில் உள்ள கதை சொல்லும் போக்கைப்பற்றி நான் விமர்சிக்க வில்லை. ஆனால் இளைய சமுதாயத்தை ஈர்க்கும் உத்திமுறைகள் அளவுக்கதிகமாக உள்ளன.

இந்தக் கதைத் தொகுதியில் மிகவும் சுவாரஷ்யமான கதைதான் “பொறுமையின் பரிசு” என்ற கதை. கல்வியை அரபுக்கலாசாலைக்குச் செல்லும் கவினே உருவான மௌலவியா மாணவியை பேருந்தில் சந்திக்கின்றான் கட்டழகன் ஒருவன். தான் அமாந்த ஆசனத்தை அந்த வனப்பு மிகு வனிதைக்கு வழங்கி நின்று கொண்டு பயணிக்கின்றான். அவர்களின் நயணங்கள் காதலின்பத்தை பரிமாறிக் கொள்கின்றன. பின்னர் உரையாடலாகமாறி கடிதத்தொடர்பு ஏற்படுகிறது. படிப்பை இடை நிறுத்தி இருமனக்கலப்பு திருமணமாக முடிகிறது. மௌலவியாவை தேடி வீட்டுக்கு வந்த அந்த கோடிஸ்வர இளைஞனிடம் உங்களுக்கு எந்த ஊர்? என்று அந்த பெண்மணியின் தந்தை கேட்கிறார். வடமராட்சி என்று அவன் விடை பகர்ந்தான். அப்படியா! அப்போ உங்கள் தந்தை யார்? சிராப்பர் நல்லதம்பி என்று புன்முறுவலிக்கின்றான். உங்கள் அம்மாவின் பெயரென்ன? விஜயலட்சுமி என்கின்றான்.

அப்போது ஏதோ மின்அதிர்ச்சி ஏற்பட்டாற்போல அவன் ஆ!.... உங்கள் அம்மா எனது சொந்த சகோதரி அல்லவா? என்று சொல்கின்றான். பல்லாண்டுகளுக்குப் பின் பந்தங்கள் இரண்டும் இஸ்லாத்தின் நிழலில் ஒன்றிணைவதாக கதையை முடிக்கின்றார். 1996 இல் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்பாகிய பொறுமைக்குக் கிடைத்த பரிசு என்ற இக்கதை அருமையாக அமைந்துள்ளது.

தமிழ் இலக்கிய உலகில் படைப்புகளை விடவும் படைப்புகளைப்பற்றிய சிந்தனைகளும், விவாதங்களும் பெருகி வருகின்ற ஒரு சூழ்நிலையில் மௌலவி பௌஸின் “காத்திருந்த கண்கள்” என்ற இந்தக் கதைத் தொகுதி வெளிவருகின்றது.

இந்தத் தொகுதியிலுள்ள எல்லாக் கதைகளும் பொதுவாக பிராத்தனைகளால் சித்திக்கும் கைங்கரியமாக அல்லது பேறாகவே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

பிராத்தனைகளில் நித்தமும் திளைத்துள்ள மௌலவியின் அனுபவ முத்திரை பதியப்பட்டவையே அவை.

பிராத்தனைகளால் எதையும் சாதிக்கலாம் என்ற சமயப்பிரசார கருத்தோட்டம் மேலோங்கியுள்ள இக்கதையின் தொனிப்பொருள் சன்மார்க்கப்பிரியர்களுக்கு இனிப்பான விருந்தாக அமையலாம். ஆனால் இலக்கிய யதார்த்தவாதிகளுக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தும் என்பது பொய்யல்ல.

எழுத்தாளர் பிறந்த கிழக்கு மாகாணப் பின்னணியில் அமைந்துள்ள முதற்கதை பாலமுனையில் படித்த பண்பட்ட குடும்பமொன்றின் எழுச்சியை எடுத்தியம்புகின்றது. பரீதா, பாத்திமா சகோதரிகள் முதல் நியமனம் பெற்று அமீன் இம்தியாஸ் ஆகிய ஆசிரியர்களுடன். தொடர்பு கொண்டு தம்பதிகளாக இணைய விழையும் அதே சந்தர்ப்பத்தில் டைப்பிஸ்டான தந்தை அலுவலில் சேமித்த பணத்தை ஹஜ் புனித யாத்திரைக்கு பயன்படுத்தி ஹஜ்ஜுக்குப் பயணமாகுவதை சித்தரித்துள்ளது.

பள்ளித் தொழிலில் 55 ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஈடுபட்டுள்ள மூப்பேறி பொலபொலக்கும் வயோதிப மோதினாரின் அவலநிலையை பட்டவர்த்தனமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டும் யதார்த்தக் கதையாக “போதும் பள்ளித் தொழில்” என்ற கதை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஹாஜி ரெஸ்ட்டி என்ற லேபல் குத்திய மனித நேயமற்ற பிரபுத்துவ வாதிகளின் திமிரை அடித்து நொறுக்கும் போராட்டக்கதையாகவுள்ள இதில் பியதாஸ் முதலாளி என்ற பாத்திரம் மூலம் டிரஸ்ட்டி ஷரீப் ஹாஜியாருக்கு சாட்டையடி கொடுத்துள்ளார். கதாபாத்திரங்களின் இயக்கத்தை விட கதாசிரியரின் பிரச்சாரதொனி மேலோங்குவது சேமமல்ல.

மௌலவி காத்தான்குடி பௌஸ்

பல்லாண்டு பள்ளித்தொழில் செய்தும் இல்லிடமில்லாது அவதியுறும் மோதினாரின் குடும்பத்தவர் “போதும் பள்ளித் தொழில்” என்று சமூகப்போலிப்புண்ணியத்தின் பாதுகாவலர்களுடன் மோதும் கதை வரவேற்கத்தக்க கருப்பொருள். இது 1998 நவமணியில் வெளிவந்த கதை.

கதை எழுதுவதில் பௌஸ் மௌலவி மேலும் முதிர்ச்சியடைந்தால் கதையமைப்பில் நிறைவு காணலாம் என்று நம்புகின்றேன். இத்தொகுதியிலுள்ள கதைகள் வீரகேசரி, தினகரன், நவமணி போன்ற பிரபல நாள் ஏடுகளிலும் வாரசஞ்சிகைகளிலும் இலங்கை வானொலி முஸ்லிம் சேவையிலும் வலம் வந்தவை. எனவே இக்கதைகள் சுவைஞரை ஈர்க்கும் பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இடையே கலையின் ஆத்மா எவ்விதம் பின்னமுறாமல் புறவளர்ச்சியின் மாற்றம் காட்டி அகஅழகை இழக்காமல் பாலம் கட்டிப் பாதுகாத்து வர ஆசித்து இரசிகர்கள் இத்தொகுப்பினை வாசித்து இன்புறுவதோடு இன்னும் அவரிடமிருந்து நிறையக் கதைகளை எதிர்பார்க்கலாம் இன்ஷா அல்லாஹ்.

- கலாபூஷணம் மொயின்சமீம் -

288, காலி விதி,
ஹேனமுல்லை,
பாணந்துறை.

நவீன இலக்கிய வடிவங்களிலே மிகவும் ஜனரஞ்சகமாகவுள்ள ஒரு துறையே சிறுகதை. இயந்திரமயமாகவுள்ள இன்றைய மனித வாழ்க்கையிலே மிகவும் தட்டுப்படாத பொருளாக இருப்பது நேரமே. நேரமில்லையே என்ற அங்கலாய்ப்பு அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் ஒலிக்கின்றது. இந்த அங்கலாய்ப்புடனுள்ள இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு சிறுகதைகள் சிறப்பான விருந்தாகும்.

நம்மைப் பாதித்த, நம்மவர்களைப் பாதித்த, மகிழ்வித்த, ஆச்சரியப்பட வைத்த, அழப்பண்ணி அல்லது ஆனந்தப்படுத்திய பதிவுகள் எழுத்தாளனால் சிறுகதைகளாக படைக்கப்படுகின்றன. பொதுவாகச் சொல்லப் போனால் ஒவ்வொரு சிறுகதையுமே எங்கோ, யாரிலோ, ஏதாவதொரு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியதாகவே இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவேதான் ஒவ்வொரு சிறுகதை எழுத்தாளனிலும் நாம் சில தனித்தன்மைகளைக் காணமுடிகிறது. அதாவது அவரவர் வாழும் சூழல், செய்யும் தொழில், பழகும் சூழல் என்ற வித்தியாசங்களைக் காணமுடிகின்றது.

சிறுகதைகள் வேறுபட்ட தன்மைகளைக் கொண்டிருப்பது கண்கூடு. எனவேதான் சிறுகதைக்கு திட்டவட்டமான வரைவிலக்கணம் கூற முடியாதுள்ளது. நாவலை விட சிறிய அமைப்பை உடையதாலேயே சிறுகதை என்ற பெயர் பெற்றுள்ளது. உருவம் தான் சிறியதாக இருப்பினும் உள்ளடக்கம் காத்திரமானதாகவும் இறுக்கம், கட்டுக்கோப்பு என்பவற்றை உடையதாகவும் சிறுகதைகள் அமைகின்றன. அத்துடன் பாத்திரப்படைப்புக்கள் மிகவும் முக்கியம். சிறுகதைகளில் செம்மையான பாத்திர வார்ப்புக்கள் அமைவது மிகவும் அவசியம். பாத்திரங்களின் ஊடாகக் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் இலாவகம் சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியருக்கு கைவந்த கலையாக அமைதல் இயற்கை.

கதாசிரியர் எடுத்துக் கொண்ட கருவின் ஊடகந்தான் கூறவந்த விடயத்தை கச்சிதமாக அதேவேளை கலைத்திறனோடு ஏற்ற மொழிநடையைக் கையாண்டு சொல்லுவதிலேயே அவரது வெற்றி தங்கியிருக்கிறது. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக வாசிப்பவர்களுக்கு ஆவலைத் தூண்டுவதாகவும் இறுதி முடிவைக்காணத் துடிப்பை ஏற்படுத்துவதாகவும் கதை அமைய வேண்டியது மிகவும் முக்கியம்.

மேலே நாம் கண்டுள்ள சிறுகதைப் பண்புகள் அனைத்தும் காத்தான்குடி அல்ஹாஜ் பெளஸ் மௌலவியின் “காத்திருந்த கண்கள்” என்ற இச்சிறுகதை தொகுதியிலே நிறைவாக இருப்பது கண்டு மகிழ்கிறேன்.

சமயம் சார்ந்த உயர் கல்வியை கற்ற அவர் இறையில்லமாம் பள்ளிவாசற் பணியை தன் தொழிலாகக் கொண்டிருப்பவர். இந்த அம்சங்களுடன் இறைவன் அவருக்குச் சிறந்த எழுத்தாற்றலையும் வரப்பிரசாதமாக வழங்கியுள்ளான். தன்னைச் சுற்றி இறுக்கமான ஒரு சுயநல வேலி அமைத்து ஆமையாய் அதற்குள் முடங்கிவிடாது சமுதாய சிந்தனையோடு சமுதாய அவலங்களை சமுதாயத்துக்கே சிறுகதைகளாக அமைத்துத் தரும் பணியில் சகோதரர் பெளஸ் முன்னிற்பது வரவேற்கத்தக்கது. ஏனையோருக்கு இவர் ஒரு கலங்கரை விளக்கு.

பல்வேறு காலகட்டங்களில் இக்கதைகள் எழுதப்பட்டமையால் ஆசிரியரின் எண்ணங்களில் கருத்துக்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் அவதானிக்க முடிகிறது. சமுதாயத்தை உள்ளார்ந்த ஆதங்கத்துடன் அவதானிக்கும் ஒரு சமூக உணர்வுள்ள படைப்பாளியின் கருத்துக்கள் காலத்திற்கேற்றபடி மாறுபடுவது இயற்கை. இதை மௌலவி பெளஸின் எழுத்துக்கள் நிதர்சனப் படுத்தியுள்ளன.

“போதும் பள்ளித்தொழில்” என்ற கதை நம் சமூகத்தில் பள்ளிவாசல்களில் புனிதப்பணியாற்றும்பவர்கள் எந்தளவில் வாழ்க்கையில் சீரழிக்கப்படுகின்றனர் என்பதை மிகத் துள்ளியமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. கதையின் முடிவிலே கரீமா எடுத்த முடிவு கதாசிரியர் தைரியமாக நம் சமூகத்தை நோக்கி விரல் நீட்டிக் குற்றஞ்சுமத்துவதாக இருக்கின்றது. எழுத்தாளன் என்பவன் சமூகச் சீரழிவுகளை சுட்டிக்காட்டத் தயங்கக் கூடாது என்பதற்கு முன்னுதாரணம்.

இன்றைய நமது நாட்டின் தேவை இனங்களுக்கிடையே ஒற்றுமையும் புரிந்துணர்வுமே! இந்தக் கருவை மிக இலாவகமாகக் கையாண்டு ஆசிரியர் “சிறகடிக்கும் சிட்டுக்களை” எம்மத்தியில் பறக்கவிட்டுள்ளார். நாட்டின் நாலாபுறமும் இத்தகைய மக்கள் சிலராவது இருந்தால் போதுமே என்ற உணர்வை இக்கதை வாசிப்பவர்களுக்கு ஏற்படுத்துகிறது.

இத்தொகுப்பில் ஒவ்வொரு கதையும் சமூகத்துக்கு ஏதோ ஒரு விடயத்தை எடுத்துக் கூறத்தவறவில்லை.

ஆசிரியரின் சிறுகதைத் தொகுப்பை தொடர்ந்தும் மேலும் பல தொகுப்புக்கள் வெளிவர வல்ல அல்லாஹ் அருளட்டும்! இறைபணியின் ஓரங்கமாகவே எழுத்துப்பணியையும் கருதும் இவரது ஆக்கத்திறனிலே இன்னும் ஆயிரமாயிரம் இலக்கியப் பூக்கள் மலரட்டும்.

வாழ்த்துக்களுடன்.

கலாபூஷணம் - இலக்கியத்தாரகை - சிறுகதைச் செம்மணி.

நயீமா சித்தீக் - B. A. (Dip. in Edu)

ஆசிக்கவிதை !

கவிச்சுடர் பெளஸி
கலம் தூக்கிப் பணிதொடர.....

காத்தான்குடியூர்
கலைஞர்கள் பொற்பதி
ஆற்றல் மிகுந்தவர்
அதிகமவ்வுர்பதி
பேச்சில் எழுத்தில்
பெருங்கவிதை கட்டுரையில்
சிறுகதை நாடகத்தில்
சிறப்பான வில்லிசையில்
உள்ளம் கவர் கலைஞர்
உணர்வாளர் உள்ளபதி
அப்பதியில்.....
பண்பில் சிறந்தோங்கும்
பல்கலை வித்தகனார்
காத்தான்குடி பெளஸி
கலங்கரை விளக்கமவர்
நல்லதொரு கவிஞர்
நலம் சேர்க்கும் பேச்சாளர்
பல்குரலில் பேசும்
பழக்கமுள்ள பணிவாளர்
எப்பொழுதும் நல்லதையே
எண்ணி செயல் தூக்கும்
அன்னாரின் ஆற்றல்
அளப்பரிது - எப்பொழுதும்
தப்பறவே நம்சமுகம்
தலை தூக்கி நிற்பதற்காய்
அவ்வப்போது.....
அவன் நெஞ்சு தியாணிக்கும்.
அறியாமை, அகங்காரம்
அடக்குமுறை அறியாயம்
தலைக்கணம், தற்பெருமை
தாளாமை, தன்னிச்சை

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

இப்படி பற்பலதை
எண்ணி எண்ணி
பேசுவதும்
நிதானித்து எழுதுவதும் - அவர்
நீள் பணித் தொடராகும்.
மிம்பர் மேடைகளில்
மீலாது கவியரங்கில்
வானொலியில் - வானொளியில்
நாளிதழில் - பாமலரில்
எப்போதும் இவராட்சி
இலக்கியத்தில் நல்லாட்சி !
அவர் கதையில்.....

ஹஜ்ஜுக்குப் பயணம்
மாமி வீட்டில் பெருநாள்
பொறுமையின் பரிசு
மணமேடை கலைகிறது
பெருநாள் பரிசு
போதும் பள்ளித் தொழில்
இப்படியும் ஒரு பெண்
வீட்டுக்கு வந்த வெளிச்சம்
காத்திருந்த கண்கள்
சிறகடிக்கும் சிட்டுக்கள்
இறைவன் செயல்
பதினொரு தலைப்புகளில் - நூலை
பந்தளித்தார் பெளஸ் ஆலிம்
“இலக்கியச் சுடர் என்ற
எழிலான பட்டம் பெற்று
அண்மையில் - மிக மிக அண்மையில்
போதனைப் பொக்கிஷம்
மார்க்கத்தின் மனக்கதவு
வைகறை வாசம்
காதிகோட்
முஅத்தினின் முறைப்பாடு - என
ஐங்குறு நூல்களை
அச்சேற்றி வெளியிட்டு

எழுத்துலகில் தமக்கு
 இருக்கின்ற வன்மையினை
 துலாம்பரப்படுத்திய
 துணிவினைக் கண்டோம் நாம்!
 ஐந்து நூல் வெளியிட்டு
 ஆவி சூடாறு முன்னே
 இன்னும் பல நூலை
 எமக்களிக்கத் துணிவுற்றார்.
 ஊடகங்கள் பலவற்றில்
 ஊர்வலமாய் வந்த குறுங்
 கதைகளால் இணைந்ததுவே
 காத்திருந்த கண்(கள்)ணாகும்
 பாவலர் பண்ணை பாராட்டி
 வளப்படுத்தி.....
 பாக்கியம் பெற்றார்.
 பல்கலையின் விந்தையவர்
 சிந்தனையின் பனிப்படலம்
 சிதைந் தொதுங்க தெளிவு கொண்டு
 கவிச்சுடர் பெளஸி
 கலம் தூக்கிப் பணிதொடர்வார்
 வாழ்க பல்லாண்டு அவர்
 வாழட்டும் வாழ்த்துகிறேன்.

○○○○○○○○

- கலாபூஷணம் கவிஞர் சாந்திமுகைதீன்,
 தலைவர், பாவலர் பண்ணை,
 காத்தான்குடி.

சிறப்புரை

பிஸ்மில்லாஹிர்ரஹ்மானிர் ரஹீம்.

சகோதரர் மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ் அவர்களின் “காத்திருந்த கண்கள்” என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சிறப்புரை எழுதக்கிடைத்தமையையிட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ் அவர்கள் சிறந்த மார்க்க அறிஞர், பேச்சாளர், கவிஞர், கட்டுரையாளர் என்பதோடு தான் ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளரும் கூட என்பதை அவர் இங்கே நிரூபித்திருக்கிறார்.

சில மாதங்களுக்கு முன் ஒரே தினத்தில் ஒரே மேடையில் ஐந்து நூல்களை வெளியிட்டு சாதனை படைத்த சாதனையாளர் அவர். சமூகத்தோடு மிகவும் நெருங்கிப்பழகும் நூலாசிரியருக்கு இந்தச் சமூகத்தின் குறைபாடுகள், தேவைகள், சீர்கேடுகள், அவலங்கள் என்பன நிச்சயமாகத் தெரியும். அதனால்தான் அவரால் சிறந்ததொரு படைப்பிலக்கியவாதியாக வர முடிந்திருக்கிறது.

பொதுவாகவே கதைகள் மனித வாழ்வின் கண்ணாடிகள் எனக் கூறலாம். ஏனெனில் ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கை அனுபவங்களும் சமூகத்தின் சமகால நிகழ்வுகளின் தொகுப்புக்களுமே கதைகளாகப் பரிணாமம் பெறுகின்றன.

கதையை விட, நாவலை விட, புனைக்கதை என்பது வித்தியாசமான படைப்புத் தளத்தைக் கொண்டது. மனித உணர்வுகளையும் மனித வாழ்வின் முரண்களையும் பெறுபேறுகளையும் சுருக்கமாகவும் நுணுக்கமாகவும் சித்தரிப்பதற்கு சிறுகதையாக்கம் மிகவும் வாய்ப்பாகவுள்ளது.

இனிக் “காத்திருந்த கண்கள்” நூலுக்குள் நுழைவோம்.

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ் அவர்கள் தனது கதைகள் மூலம் வாசகர் நெஞ்சங்களை நெகிழவும், மகிழவும் செய்துள்ளார். தொழில் ரீதியில் பல வருடங்களாகவே சமூகத்தோடு இரண்டறக் கலந்து வாழும் இவர் தான் சார்ந்திருக்கும் சமூகத்தின் குறைபாடுகளையும், அவலங்களையும், தேவைகளையும் கோடிட்டுக் காட்டி அதற்கான பரிகாரங்களையும் இங்கே தந்துள்ளார். அதிகமான கதைகள் வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழே வாழ்கின்ற மக்களைப் பற்றியதாக இருக்கின்றன.

இவரின் கதைகளிலே வருகின்ற முஅத்தினப்பா, ஸவாஹர் நானா, அப்துல்லாஹ், ஆதம்குட்டி, சலீமா டீச்சர், நஸ்ரினா, ஆயிஷா ராத்தா, ஹாபிஸ் நஸீர் போன்ற பாத்திரங்கள் வெறும் கற்பனைப் பாத்திரங்கள் அல்ல. சமூகத்திலே நாம் அன்றாடம் சந்திக்கின்ற கதை மாந்தர்களே இவர்கள்.

கதாசிரியரின் மொழிநடை தங்குதடையின்றிச் செல்கின்றது. வீண் வர்ணனைகளோ, வார்த்தை ஜாலங்களோ அங்கில்லை. எவரும் படித்து விளங்கக்கூடிய எளிய நடையில் கதைகள் அமைந்திருப்பது சிறப்பானது.

இங்கேயுள்ள பதினொரு கதைகளும் சிறப்பாக இருந்தாலும் என் மனதைத் தொட்ட சில கதைகளைக் குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டும்.

அல்லாஹ்வின் கட்டளைகளையும் ஏவல்களையும் தூய உள்ளத்தோடு நிறைவேற்றினால் (நாடினாலும்) அவன் எமது கடமைகளையும், தேவைகளையும் நிறைவு செய்வான் என்ற தத்துவத்தை “ஹஜ்ஜுக்குப் பயணம்” என்ற சிறுகதை போதிக்கிறது.

தொழுகையைக் கொண்டும், பொறுமையைக் கொண்டும் அல்லாஹ்விடம் உதவி தேடுங்கள் என்ற ஹதீஸை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்ட பொறுமையின் பரிசு நல்லதொரு கதையாகும்.

ஒரே தந்தைக்கு இரண்டு மனைவிமார் மூலம் கிடைத்த பிள்ளைகள் திருமண பந்தத்தில் இணையப் போகும் திருமண நாளன்று இருவரும் உடன்பிறப்புக்கள் என்பது தெரிய வர மணமேடை வரை வந்த திருமணம் கலைவதை “மணமேடை கலைகிறது”. கதை மூலம் தத்ருபமாகத் தந்திருக்கிறார் கதாசிரியர் இத் தொகுதியில் என்னை மிகவும் பாதித்த கதையிது. ஐம்பது வருடங்களுக்கும் மேலாகப் பள்ளிவாசலிலே பணிபுரிந்த ஒரு முஅத்தினாரின் சோகக்கதையிது. ஆம்! இன்று இலங்கையின் ஒவ்வொரு மூலைமுடுக்கிலும் இத்தகைய கதை மாந்தர்கள் ஏராளம். பள்ளி வாசலுக்காகவும், ஊருக்காகவும் மிகச் சிறிய வேதனத்தில் தம்மை முழுக்க முழுக்க அர்ப்பணித்துப் பணி செய்யும் இத்தகைய ஆத்மாக்கள் சமூகத்திலுள்ள தனவந்தர்களாலும் பள்ளிவாசல் பொறுப்பாளர்களாலும் திரும்பிப்பார்க்கப்படாததால் கைதூக்கிவிடப்படாததால் நிரந்தர வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே எப்போதும் வாழ்ந்து மடிந்து போவதை இந்தக்கதை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. இனியாவது சமூகத்தின் கண்கள் திறக்காதா.....?

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

பல வருடங்களாக நாட்டிலே புரையோடிப் போயிருக்கின்ற பயங்கரவாதம் காரணமாக இரக்கமற்ற அரக்கர்களின் கொடுமைகளால் எத்தனை பெறுமதிமிக்க மனித உயிர்கள் பலியாகி, அதனால் தலைவனை இழந்த குடும்பங்களின் சோகத்தைச் சுமந்து வந்திருக்கிறது “இப்படியும் ஒரு பெண்” என்ற கதை.

பிறரை மட்டுமல்ல, பிற மதத்தவரையும் மதிக்க வேண்டும் என்ற உன்னதமான போதனையை போதித்து அதனால் ஒரு குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்ட நல்லவிளைவுகளையும் சொல்கிறது “சிறகடிக்கும் சிட்டுக்கள்” சிறுகதை.

தந்தையை இழந்த குடும்பத்தில் வறுமைப்பிடிக்குள் சிக்குண்டு வாழும் மகன் ஹாபிஸ் நஸீர். அவரையே நம்பியிருக்கின்ற தாயும், தங்கைகளும், கொழும்பு பள்ளிவாசல் ஒன்றிலே நோன்பு காலத்தில் தராவிஹ் தொழுவீக்கும் ஹாபிஸ் நஸீர் தனக்கு அவ்வப்போது கிடைக்கின்ற அன்பளிப்புகளையும், ஹதியாக்களையும் பத்திரப்படுத்தி வைக்கின்றான். இருபத்தேழாம் நோன்பு தராவிஹ் தொழுகை முடிந்ததும் பல ஆயிரம் ரூபாய்கள் அவருக்கு அன்பளிப்பாக கிடைக்கிறது. மறுநாள் தாய்க்கும், தங்கைகளுக்கும் தேவையான உடைகளை எடுத்துக் கொண்டு ரயிலில் பயணிக்கிறார். ஊருக்குப் போனதும் கையிலுள்ள பணத்தைக் கொண்டு இன்னது செய்ய வேண்டுமென அவர் மனம் பட்டியல் போட, ரயிலின் தாலாட்டில் கண்ணுறங்கிப்போகிறார். திடீரென விழித்துக் கொண்டபோது பயணப்பையை காணவில்லை. மனமுடைந்து போகிறார். இது “இறைவன் செயல்”. இருந்தாலும் அவரது எதிர்பார்ப்புகளில் மண் விழுந்த சோகம் என் விழிகளையும் கசியச் செய்தது.

மொத்தத்தில் தான் வாழும் சமூகத்தின் நலத்தையே நாடுகின்ற கதாசிரியர் சமூகம் பற்றிய கவலை, கரிசனை அத்தனை கதைகளிலுமே பிரதிபலிக்கின்றது.

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ் அவர்கள் மேலும் காத்திரமான பல நூல்களை சமூகத்தின் கரங்களில் தரவேண்டும் என உளப்பூர்வமாக வாழ்த்துகிறேன்.

நன்றி.

கதாசிரியை - சுலைமா சமீ இக்பால்

19, கமன்தெனிய,
கிருங்கதெனிய,
மாவனல்லை, 01.08.2006.

என்னுரை !

ஆசியுரை!

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ் அவர்கள் எமது பாணந்துறைப் பிரதேசத்திலிருந்து சன்மார்க்க சேவையுடன் இலக்கியப் பங்களிப்புகளையும் செய்கின்றார்.

அந்த வகையில் அண்மையில் ஒரே மேடையில் ஐந்து நூல்களை வெளியிட்டு பெரும் சாதனை படைத்தார். தற்போது அவரது தொடர் இலக்கிய முயற்சியின் அடுத்த அங்கமாக “காத்திருந்த கண்கள்” என்ற கதை நூலை உருவாக்கியுள்ளார்.

இப்பிராந்தியத்தில் கல்வி வளர்ச்சிக்கு மிகவும் பிரயத்தனமெடுக்கும் அல்ஹாஜ் மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ் அவர்களின் இந்த இஸ்லாமிய சிறுகதை தொகுதி வெளியிடுவது கண்டு அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்

அவரின் நூலை வாங்கி வாசித்து பயன் அடையவேண்டும் என அன்பாக ஆசிகூறி வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

பணிப்பாளர் **M. H. M. இல்யாஸ் (Dip. A. Sc.)**
இல்மா மெட்ஸ் சென்டர்
30- A கம்மெத வீதி,
சரிக்கமுல்ல,
கெசல்வத்தை.

பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்,

எல்லா புகழும் அல்லாஹ்வுக்கே !

எழுத்துப்பணி எமது சமுதாயத்தின் இன்ப துன்ப நிலைகளைச் சொல்ல பெரும் வாய்ப்பளிக்கின்றது. அந்த வகையில்..... 6வது வெளியீடாக “காத்திருந்த கண்கள்” என்ற இந்த - சிறுகதை நூலை தருவதில் சந்தோஷமடைகின்றேன்.

பத்திரிகை, வானொலிகளில் எழுதப்பட்ட பதினொரு கதைகளை இதில் உள்ளடக்கியிருக்கின்றேன். எனது இருபத்தைந்து வருட பள்ளி வாழ்க்கையில் ஹஸ்ரத்தாக இருந்த, இருக்கின்ற அனுபவங்களில் உண்மைக்கு உண்மையாக நடைபெற்ற சம்பவங்களை வைத்து இக்கதைகளையாத்துள்ளேன்.

கருங்கச் சொன்னால்..... இக்கதை நூல் இன்றைய சமூகத்தின் காலக் கண்ணாடியாகும். நடந்த - நடக்கின்ற சமூக நிகழ்வுகள் இதில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலுக்கு முகவுரை வழங்கிய கதாசிரியர் கலாபூசணம் மொயின் சமீம், அணிந்துரை வழங்கிய கதாசிரியை கலாபூசணம் நயீமா சித்தீக், ஆசிக்கவிதை வழங்கிய கலாபூசணம் கவிஞர் சாந்தி முகைதீன், சிறப்புரை வழங்கிய கதாசிரியை சுலைமா ஏ. சமீ, ஆசியுரை வழங்கிய “இல்மா மெட்ஸ் சென்டர்” பணிப்பாளர் கௌரவ எம். எச். எம். இல்யாஸ், அட்டை படத்தை வடிவமைத்துத்தந்த ஐ.இ.என். தொலைகாட்சி தமிழ் செய்தி கணினியாளர் ஏ. எச். அஹமத் அஸ்ஸம், பின் அட்டை அரிமுகத்தை சிறப்புறச் செய்த நவமணி பிரதம ஆசிரியர் அல்-ஹாஜ் எம். பி. எம். அஸ்ஹர் இந்நூலை பிழைதிருத்தி சரிபார்த்த நவமணி ஆசிரியர் பீட சாமுரீ அல் அஸ்ஸம், இதனை சிறப்புற கணனி வடிவமைத்து அச்சிட்டுத்தந்த ஐனாப் ஸயீத் அஹ்மத் நமீம் அவர்களுக்கும், இந்நூலை வெளியிடுவதில் பெரிதும் ஆர்வம் காட்டிய எனது மனைவி ஹாஜியானி ஐனுல் றிபாயா, எனது மகன் அல்ஹாஜ் எம். எப். எம். ஸைனி ஆகியோருக்கும் இக்கதைகள் வெளிவந்த பத்திரிகைகளான தினகரன் - வீரகேசரி - நவமணி ஆசிரியர் பீடத்திற்கும் இன்னும் சில கதைகளை ஒலிபரப்புச் செய்த இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முஸ்லிம் சேவை பகுதியினருக்கும், இந்நூலை வாங்கி வாசிக்கும் அனைவருக்கும் எனது உளம் கனிந்த வாழ்த்துக்களையும் நன்றிகளையும் தெரிவிக்கின்றேன்.

இவ்வண்ணம்,

நூலாசிரியர்,

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ் (ஷர்கி)

“ஸைனி மன்ஸில்”

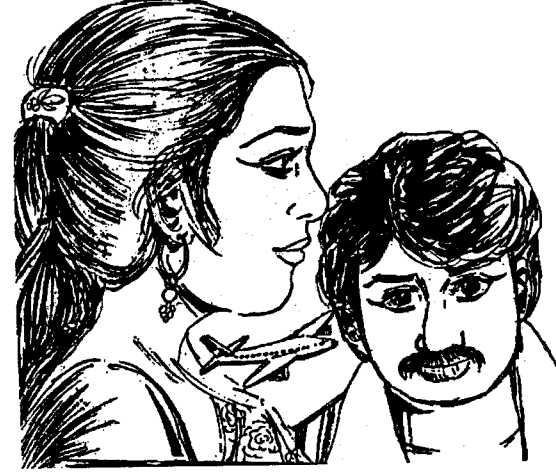
23/6, வத்தல்பொல வீதி,

பாணந்துறை.

ஹஜ்ஜுக்குப் பயணம் !

பொருளடக்கம்

1. ஹஜ்ஜுக்குப் பயணம்	01
2. மாமி வீட்டில் பெருநாள்	09
3. பொறுமையின் பரிசு	13
4. மணமேடை கலைகிறது	18
5. பெருநாள் பரிசு	22
6. போதும் பள்ளித் தொழில்	25
7. இப்படியும் ஒரு பெண்	29
8. வீட்டுக்கு வந்த வெளிச்சம்	33
9. காத்திருந்த கண்கள்	39
10. சிறகடிக்கும் சிட்டுக்கள்	43
11. இறைவன் செயல்	49

ஸவாஹர் நானா சிறந்த டைப்பிஸ்டர். ஆங்கில மொழியில் அதிக திறமையுள்ளவர். பாலமுனைக் கிராமத்துக்கே படித்த மனிதர். பண்புள்ளவர். தொழுகை என்றால் தன்னையே அர்ப்பணிப்பார்.

இருபது வருடமாக ஒபீஸிலேயே வேலை ! இலட்சியவாதி. காலையில் செல்லும் போது கையில் பத்திரிகையிருக்கும். அவரின் தரத்திற்கு ஆங்கிலப் பத்திரிகை பொருந்தியிருக்கும். பெற்றோரைக் கவனிப்பதில் பெரிப ஈடுபாடு. அன்னைக்கு வரைவிலக்கணம் அவரிடமே உண்டு.

ஆயிஷா ராத்தா அவரின் மனைவி. அழகுமிக்கவர். படித்த பெண். பண்புக்கோர் பிறப்பிடம். பள்ளி முடித்த காலம் தொட்டே பணி செய்பவள். நெசவுத் தொழிலகத்தில் கைதேர்ந்த ஆசிரியை. இருவர் சம்பளத்திலும் வாழ்க்கைச் செலவு நடைபெறும்.

ஸவாஹர் நானாவின் சம்பளம் புதுமையாகக் கலையும். எந்த ஏழைக்கும் இரங்குவார். இஷாத் தொழுது வரும்போது ஏழை முஸாபர்களை அழைத்து வருவார். விருந்தோம்பலில் விஷேட அக்கறை. ஆயிஷா ராத்தாவும் அதற்கு இசைந்தவர்

இருவர் வாழ்வின் இலக்கணங்களே பரீதாவும், பாத்தும்மாவும், ஸவாஹர் நானாவின் மக்கள் என்றால் ஊருக்கே தெரியும். கஷ்டப்பட்டேனும் பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க வேண்டும் என்ற கருத்துடையவர்கள்.

பரீதாவும், பாத்தும்மாவும் ஆங்கில அறிவில் விஷேட திறமையுடையவர்கள். ஊரில் உள்ள பெரும்பாலான பிள்ளைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். பரீதாவும், பாத்தும்மாவும் வீதிக்கு வந்தாலே போதும் எல்லா கேற்றிலும் பெண்கள் “எங்கே போகின்றீர்கள்”? என இனிமையாகக் கேட்பார்கள்.

பள்ளி செல்கின்றோம் எனப் பண்பாக பதில் சொல்வார்கள். பணிவாக நடப்பார்கள். பேசுகின்ற எவருடனும் முகம் சுளிக்கமாட்டார்கள்.

கல்வியூட்டுகின்ற நற்பணிக்குக் கிடைக்கும் கௌரவம். அதனை அவர்கள் அலட்சியம் செய்வதில்லை. டியூஷனில் கிடைக்கும் பணத்துக்கு நன்றாக இருவரும் உடுத்துக் கொள்வார்கள்.

பண்பான உடைகளை அணியும் படி ஸவாஹர் நானா பிள்ளைகளுக்குப் பணிப்பார்.

பரீட்சையை முடித்து பரீதாவும், பாத்தும்மாவும் வீட்டிலேயே இருந்தனர்.

ஆயிஷா ராத்தாவும், ஸவாஹர் நானாவும் பிள்ளைகளின் தொழில் விஷயத்திலேயே யோசித்தார்கள்.

அல்லாஹ் தொழிலைத் தருவான் என ஸவாஹர் நானா ஆறுதல் சொல்வார். உண்மையும், நம்பிக்கையும் நிரம்பிய புருஷனில் ஆயிஷாவுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. கணவனை மதிக்கும் பண்பு. ஆயிஷாவுக்கு நன்மையாகவே அமைந்தது.

ஒரே தினத்தில் இன்டர்வியூ. ஒரே தினத்தில் தொழில். பரீதாவுக்கும், பாத்தும்மாவுக்கும் ஆசிரியர் வேலை. வேவ்வேறு பள்ளி. ஸவாஹர் நானாவுக்கு நிறைந்த நிம்மதி. !

பள்ளி சென்றவர் அன்றெல்லாம் சுகர் தொழுதார். ஆயிஷாவும் அல்லாஹ்வுக்கு ஆயிரம் அல்ஹம்துலில்லாக்களைச் சமர்ப்பித்தாள். ஊரிலுள்ள அனைவருக்கும் சந்தோஷம். வீட்டின் டீச்சர் இன்று நாட்டின் டீச்சர் என சிறுவர்கள் கதைத்தனர்.

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

பாடசாலைக்கும் வீட்டிற்கும் மூன்று மைல் தூரம். பஸ்ஸிலேயே போக்கு வரத்து. எந்தப் பிள்ளையின் தகப்பனும் பஸ்ஸில் இடம்கொடுப்பார்கள். பரீதாவின் பாடசாலையில் அதிபர் ஒன்று ஆசிரியர்கள் மூன்று. பெண் - ஆசிரியையாக பரீதா மட்டுமேதான். சொந்த ஊரில் இல்லாத புகழ் சென்ற ஊரில் கிடைத்தது. அவ்வளவு அக்கறையுடன் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். அந்தப் பாடசாலையில் அமீன் ஆசிரியர் இருபத்தைந்து வயதிருக்கும். இளமை நிரம்பியிருந்தது. அழகான தோற்றம். சொந்த ஊராகையால் பாடசாலைக்குச் சுணங்கியும் வருவார். பரீதாவுடன் பாசமாகப் பழகுவார்.

காலையில் நடைபெறும் காட்சிகள் அனைத்தையும் பரீதா மாலையில் கக்குவாள். பதிலுக்கு பாத்தும்மாவும் தனது பாடசாலையைப் பற்றி வினாக்கள் கேட்கும்.

எங்கள் பாடசாலையிலும் இம்தியாஸ் ஆசிரியர் இளம் பொடியன். தொடர்ந்து ஜோக் விடுவார். சொந்த ஊர் நேரம் பிந்தி வந்த அவர் நான் போனபின் வேலைக்கு வந்துவிடுவார். ஆசிரியர்கள் அதைச் சொல்லிக் கேலி செய்வார்கள்.

நமது வீட்டுக்கு அமீன் ஆசிரியர் வரவேண்டுமாம். வாப்பாவுடன் பேச ஆங்கிலம் படிக்கின்றாராம். பரீதா சொல்லி முடித்தாள்.

பாத்தும்மா சிரித்தாள்.

இம்தியாஸ் மாஸ்டர் நமது வாப்பாவிடம் டைப்பிங் பழக வேண்டுமாம். வாப்பாவுக்கு இம்தியாஸ் பயமாம். இருவரும் நினைத்து சிரித்தனர்.

பாடசாலை வாழ்க்கையில் இவைகள் சாதாரணம். என இருவரும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அடுத்த ஆண் மீது அன்பு ஆணிவேர் விடுகின்றது. அக்காவும், தங்கையும் ஆளையாள் பேசாமல் புரிந்து கொண்டனர்.

எயிட்டஸ் முறையில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் அன்பு. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இயந்திர ஏணி. இதை புரிந்து கொள்ள இன்னுமொருவர் எதற்கு?

வீட்டிலேயே அடங்கிக் கிடந்த பிள்ளைகள் வாயடங்காது சிரிப்பதைப் பார்த்து ஆயிஷா ராத்தாவுக்கு அளவு கடந்த சந்தோஷம். இப்போது தான் அதுகளின் மனதுக்கு நிம்மதி என நினைத்துக் கொண்டார்.

நாட்கள் மாதமாகின. பாடசாலையிலும் பரீட்சை நடைபெற்றது. மாணவர்கள் அதிகளவில் திறமை சித்தி பெற்றார்கள். எல்லாம் பரீதாவினதும். பாத்திமாவினதும் திறமைதான் பரீட்சை முடிவுற்றதும் பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் அன்பளிப்புகள் வந்தன.

வீட்டில் ஸவாஹர் நானாவும் ஆயிஷாவும் சந்தோஷமாகக் காணப்பட்டனர்.

நாளை வரை வைத்துச் சாப்பிடக் கூடிய தீன்பண்டங்கள். பரீதாவின் நினைவில் அமீன் ஆசிரியர் அப்படியே வந்து நின்றார். பாத்திமாவும் இம்தியாஸை நினைத்தாள். நாளை பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கு அழைப்புக் கொடுத்து வீட்டில் சிற்றுண்டி ஏற்பாடு செய்ய இருவரும் சம்மதித்தனர். வாப்பாவிடமும் உம்மாவிடமும் விருப்பம் கேட்டனர்.

கேள்வி முடிவதற்குள்ளேயே “தாராளமாக” என்ற பதில் மனதை நிறைத்தது.

மாஸ்டர்மார் நாளை வருவார்கள், என ஆயிஷா நினைத்தாள். அமீனும், இம்தியாஸும் வீட்டுக்கு முதன் முதலாக வர இருப்பதை பிள்ளைகள் எண்ணினார்கள்.

சிற்றுண்டி சிறப்பாக நடைபெற்றது. ஒபீஸிலிருந்து ஸவாஹர் நானா அரை நாள் லீவுடன் அன்று வீடு வந்தார். ஆசிரியர்களுடன் பிள்ளைகள் பழகிக் கொள்வதைப் பார்த்த ஸவாஹர் நானாவுக்கு பழைய நினைவுகள் வந்தது.

தொழிலுக்கு போகும் போது தொடர்புகள் ஏற்படுவது எல்லாம் அவர் வாசித்த ஆங்கில நூல்களின் பிரதிபலன்கள் தான். ஸவாஹர் நானாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கவில்லை. ஓடும் ஆற்றில் ஓடுகின்ற காகித ஓடமாக கருத்திற் கொண்டனர்.

ஆயிஷாவிடம் இவைகளைக் கதைப்பது அநாகரீகம் என நினைத்தார். கலங்கிய கண்கள் ஒரு நாள் தெளியும் என தனக்கு சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டார்.

ஸவாஹர் நானா அதிகாலையில் எழுவார். கண்முன்னால் இருக்கும் க.பாவின் படத்தைப் பார்ப்பார். என்று தான் இந்த இடத்துக்குப் போகும் பாக்கியம். கிடைக்குமோ? எண்ணுவார். ஆண்டவனே! நானும் மக்கா வரவேண்டுமென சொல்லிக் கொள்வார்.

ஹஜ் மாதம் வரும்போதெல்லாம் மனசார வேதனைப்படுவார். சம்பளத்தில் சிறு தொகையை வங்கிக் கணக்கில் வைப்பார். குமர் கொடுப்பதெற்கென ஆயிஷா ராத்தாவும் குதூகலமாக சிரித்துக் கொள்வார்.

“பணம் கிடைத்தால் ஒரு பயணத்துக்கு உதவும்” என ஸவாஹர் நானா சொல்லிக் கொள்வார். வயதும் இப்போது ஐம்பத்தைந்து. வங்கியில் இருப்பு ஐம்பத்தையாயிரம் உண்டு. வயதாயினும் உடம்பில் சக்தியுண்டு. வசதியும் உண்டு. இம்முறையாவது ஹஜ்ஜுக்குப் போக வேண்டும். மனம் மகிழ்ந்தது.

மௌள் வாய் திறந்தார். ஆயிஷாவை அருகே இருத்தினார். தான் ஹஜ்ஜுக்குப் போகும் கதையைச் சொன்னார். “என்ட் பிள்ளைகள்” எனப் பதறினாள் ஆயிஷா !

உனக்கு மட்டுமல்ல பிள்ளை எனக்கும் தான். ஹஜ்ஜுக்குப் போவதற்கும் பிள்ளைக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்றார். “வயதான பிள்ளையை வைத்து விட்டு ஹஜ்ஜுக்குப் போகலாமா?” ஆயிஷா அடம் பிடித்தாள்.

பெண்ணைப் பெற்ற இறைவன் கண்ணான கணவனையும் கொடுப்பான். அல்லாஹ்வின் விடயத்தை நாம் கவனிப்போம். நமது விடயத்தை அல்லாஹ் கவனிப்பான்.

பணம், பாதையில் பயமற்ற தன்மை உடல் நலம் என்பன சரியாக இருந்தால் ஹஜ்ஜுக்குப் போகலாம் என உடம்புப் பிடி பிடித்தார் ஸவாஹர் நானா.

முதுகைக் காணாத குறை ! ஆயிஷா ராத்தாவுக்கு தலை சுற்றியது. பிள்ளைகள் இருவரையும் அழைத்துப் பேச்சைத் தொடுத்தார். வாப்பா ஹஜ்ஜுக்குப் போவதை நினைந்து வாய் நிறையச் சிரிப்பு.

ஹஜ்ஜுப் பயணம் கடைசிப் பயணம். மக்காயாத்திரை மறுமையாத்திரை. நாமும் வாழாத குமர்கள். வாழ்க்கையை நெருங்க வழிவெட்டிக் கொண்டிருப்பவர்கள். பரீதாவும், பாத்தும்மாவும் எண்ணிக் கொண்டார்கள். ஸவாஹர் நானாவின் மதினி நி.மத்து அவளின் ஆண்மகன் அசுமத் எப்போதும் ஸவாஹர் நானாவின் வீட்டில்தான் இருப்பான். ஹஜ் செல்லும் பயணக் கதை அவன் காதில் விழவில்லை.

பெரியப்பா எனத் துடிக்கும் அவனுக்கு சிந்திக்க வயதுபோதாது. வாப்பா! இம்முறை ஹஜ்ஜுக்குப் போங்கள் என இரண்டு பிள்ளைகளும் இணக்கம் தெரிவித்தனர். ஆயிஷா மட்டும் ஒன்றும் பேசவில்லை. என்னம்மா? என்றார். ஆ போகத்தான் வேண்டுமென மெள்ளச் சொன்னார். “அல்லாஹ்! அல்லஹ்துலில்லாஹ் எனச் சொல்லிக் கொண்டார்.” ஸவாஹர் நானாவின் எண்ண அலைகள் புனித க.பாவை ஒரு முறை தவாபு செய்தது. மனம் கொண்டது மாளிகை. மனைவி மக்களின் விருப்பம் மனதுக்குள் குளிர்ந்தது.

3

பரீதாவுக்கும், பாத்தும்மாவுக்கும் இரவு தூக்கமேயில்லை. பொழுது விடிந்தது. புத்தகத்துடன் புறப்பட்டனர். பரீதா அமீன் மாஸ்டரிடம் கதைத்தார். பரீதாவின் விறுவிறப்பான பேச்சு அமீன் மாஸ்டருக்குக் கிறுகிறுப்பாக இருந்தது. பரீதாவை அமீன் மாஸ்டர் விரும்புவது ஸவாஹர் நானாவுக்கு தெரியாது. அமீன் மாஸ்டரின் தாயாருக்குத் தெரியும். நல்ல விடயம் என அவவும் ஒத்துக் கொண்டார். பாத்தும்மாவும் இம்தியாஸ் மாஸ்டரிடம் கதைத்தார். தாயும் தகப்பனும் இம்தியாஸ் மாஸ்டர் திகைத்தார். பாடசாலையும் கலைந்தது. பரீதாவும், பாத்தும்மாவும் வீடு வந்தனர்.

வீட்டின் பெல் வீணை வாசித்தது. கதைவத் திறந்தனர். அமீனும் இம்தியாஸும். வாங்க தம்பி உட்காருங்கள். ஸவாஹர் நானா வாய் நிறையச் சொன்னார். இல்ல ஹஜ்ஜுக்குப் போவதாக கேள்விப்பட்டோம்.அது தான் வந்தோம்.

பரீதாவும், பாத்தும்மாவும் பக்கத்திலேயே நின்றனர். வாப்பா !.... வார்த்தையில் பாத்திமா முந்திக் கொண்டாள். நான் ... நான்... என்ன? ஸவாஹர் நானா கேட்டார்.

06

காத்திருந்த கண்கள்

மௌலவீ காத்தான்குடி பெளஸ்

இல்ல வாப்பா நான் இம்தியாஸ் மாஸ்டரை விரும்புகிறேன்.

ஊகும்... எனக் கனைத்தவாறு அவர்களின் பெற்றோர்? என்றார். அவரின் பெற்றோர்கள் வபாத்தாஹி விட்டார்கள் வாப்பா.

ஸவாஹர் நானா இன்னாலில்லாஹி என்றார். பரீதாவும் கதையைக் கூறினாள். மூத்தவருக்கு அமீன் இளையவருக்கு இம்தியாஸ் என சந்தோஷப் பட்டுக் கொண்டார்.

கட்டுடன் இருந்த கரும்பை தேடி ஏறும்பு வந்ததாக எண்ணினார். மருமகன் கிடைத்து விட்டதாக மகிழ்ந்தார். அவசரமாக கல்யாணப் பேச்சு வார்த்தைகள் முடிந்தது. இன்று திருமண நிக்காஹ் நிச்சயிப்புவைபவம். ஹஜ் பெருநாள் கழித்துத் திருமணம். ஆயிஷாவுக்கு எல்லாம் புதுமையாக இருந்தது.

ஸவாஹர் நானா அல்லாஹ் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொள்வான் எனச் சொன்னது நினைவாகின்றதை மனதால் நினைத்தார். அல்லாஹ்வின் கட்டளைகளை நாம் எடுத்து நடந்தால் நமது கஷ்டங்களை அவன் திட்டப்படுத்துவான். ஆயிஷா ராத்தாவுக்கு வார்த்தைகள் முட்டியது. சந்தோஷத்தால் மனம் நிரம்பியது.

4

இன்று ஸவாஹர் நானா ஹஜ்ஜுக்குப் புறப்படுவார். ஸவாஹர் நானாவின் வீட்டில் ஒரே கூட்டம். அழபவர்களும் துஆக் கேட்பவர்களும் கட்டுங்கடங்காத நிலை.

பணமிருந்தும் பாக்கியத்தை அடைந்து கொள்ளாதவர்களும் பயணம் அனுப்ப வந்திருந்தனர். புதிய மணமக்கள் அமீன் இம்தியாஸ் இருவரது குடும்பத்தவர்களும் வந்திருந்தனர். அமீனும், இம்தியாஸும் பயணம் அனுப்ப கூடவே கொழும்பு செல்வதாக பேசப்பட்டது.

மத்ரஸா மாணவர்கள் பைதுப் பாடினார்கள். இ.ராம் உடையுடன் ஸவாஹர் நானா பயணம் புறப்பட்டார். அனைத்து ஹாஜிகளுடன் விடைபெற்று கண்ணீர் மல்க புறப்பட்டார்.

07

கொழும்பிலிருந்து அமீனும் இம்தியாஸும் ஆயிஷா தாத்தாவின் வீட்டுக்கே வந்தனர். கையில் பழங்கள், டொபிகள், சொக்லட் அனைத்தும் சுமந்து வந்தனர்.

பரீதாவும், பாத்தும்மாவும் வாப்பாவின் செய்தியைக் கேட்டனர். தங்களது அன்புக் கணவர்களையும் இருவருமே நன்றாகக் கவனித்தனர்.

நேற்றுவரை காயாக நின்றது இன்று பழமாக மாறியிருப்பதையிட்டு சந்தோஷம். எட்டாத பழத்துக்கு கொட்டாவி விடுகின்றோம் என்று தான் நினைத்தார்கள். இல்லை வாப்பாவின் துஆ கபூலானது. உம்மாவின் எண்ணமும் நிறைவேறியது.

தங்களின் வாழ்க்கையின் ஏக்கம் கலைந்தது. ஒருவருடன் ஒருவர் அன்பாக பேசினார்கள். உலகமே காலடியில் என்ற உணர்வு கேள்விக்களைகள் இல்லாமல் வீட்டுக்குள் நுழைந்த சத்திய சாதனை! நிகாஹின் வழிக்கோடுகள் திறந்த கதவுகள் - கொழும்பில் வேண்டிய சிறிய விளையாட்டுக்காரை சாச்சி மகன் அசுமத் ஓட்டினான். சப்தம் காதை துளைத்தது. இனிமையான பேச்சுக்கு எது தான் இடையூறு? மாமியிடம் பின்னர் வருவதாகக் கூறிவிட்டு பரீதாவுக்கு அமீனும் பாத்தும்மாவுக்கு இம்தியாஸும் வீடு போவதாக பயணம் சொன்னார்கள்.

மாமியும் கதவோரமாக நின்று சென்று வாருங்கள் என சிரித்துக் கொண்டார்.

இதன் பின்னர் “இந்த ரெஸ்ஸை சேன்ஞ் பண்ணுங்கோ” சாரி உடுக்கனும் என பரீதாவுக்கும், பாத்தும்மாவுக்கும் இருவரும் கூறினர் மற்றவர்களை திருத்தும் பாவனையில்.

“தம்பி அசுமத்” சாச்சியிடம் லோங்ஸை வாங்கிப் போடுங்கோ எனச் சொல்லி அஹ்மதுக்கு முத்தம் கொடுத்துச் சென்றார்கள். எந்தப் பயணங்களையும் அறியாத அசுமத் காரை ஓட்டிக் கற்பனையில் பயணம் செய்தான்.

ஹாஜியார் ஜவாஹர் க.பாவை வலம் வருகின்றார்.

○○○○○○○○

- மூற்றும் - உண்மைக் கதை பெயர்கள் கற்பனை
தனகரன் வாரமஞ்சரி - 24.06.1988

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

02

மாமி வீட்டில் பெருநாள்!

பாத்திமா இஸ்லாத்தை புனித மார்க்கமெனத் தழுவியவள். பெற்றார் இஸ்லாத்தை ஏற்று பத்து மாதங்களின் பின்னே இத்தகைய பாக்கியத்தை பெற்றவள்.

சிறந்த கல்விமானான தனது தந்தை பாரிசு வியாதியியால் கஷ்டப்படும்போது கனவொன்றின் விபரமாக இஸ்லாத்தை தழுவிக்கொண்ட முஸ்லிம். சொந்தங்களுடன் அழகான அரவணைப்பில் வீடுகளுடனும் சொத்துக்களுடனும் வாழ்ந்தவர்கள். சூழலில் ஏற்பட்ட தாக்கங்களினால் இடம் பெயர்ந்தவர்கள். அதனால் வாடகை வீடொன்றிற்கு வரலாயிற்று.

சொந்த வீட்டை குறைந்த விலைக்கு விற்பதனால் மனசு காயப்பட்டிருந்தது. இருப்பினும் இன்றைய வீடு பள்ளிவாயிலின் பக்கத்தில் அமைந்திருக்கின்றது. ஐந்து வேளையும் அதான் சத்தம் கேட்கிறது. தடியொன்றின் உதவியுடன் தனது தந்தை மெள்ள மெள்ளப் போவதை பாத்திமா முன்னாலுள்ள கதவில் நின்று நோக்குவாள்.

ஊர் மனிதர்கள் ஓரளவு ஒத்துழைத்தார்கள். அதனால் மனதில் தோன்றும் சில கசப்பான உணர்வுகள் கலைந்து கொண்டேயிருந்தன.

தனது தந்தையின் நோயினால் குடும்ப நிருவாகம் மிகவும் கஷ்டமான சூழலை எட்டியது. பாத்திமாவும் பக்கத்து பாடசாலையில் பதினொறாம் ஆண்டில் கல்வி பயின்று கொண்டிருந்தாள்.

கஷ்டத்தின் காரணமாக காலையிலேயே தனது தாயார் அடுத்த வீடுகளுக்கு அரிசி இடிக்க, தண்ணீர் நிறைக்க, உடுபிடவைகள் துவைக்க என்று போய்விடுவார். இரவு நேரத்தில் தாயார் பகல் பொழுதின் அலுப்பினால் ஏற்பட்ட வலிகளை வாய்விட்டுச் சொல்லுவார். பாத்திமாவின் கண்களில் நீர் பெருகும். தனது முந்திய நிலைகளை எல்லாம் கண்முன்னே கொண்டு வருவாள். சோபாவிலிருந்து பேப்பர் படிப்பது, வீட்டின் மலர்தோட்டத்தில் போடப்பட்ட ஊஞ்சளில் ஆடுவது, அந்திப்பொழுதில் வீட்டின் கூண்டில் இருக்கும் கிளிகளோடு கதைப்பது. பேசுவது, மீன்தொட்டியில் விளையாடுவது எல்லாவற்றையும் யோசிப்பாள்.

அவளால் ஒன்றையும் சகிக்க முடியவில்லை. ஆனாலும் தான் ஏற்றிருக்கின்ற புனித மார்க்கம் எனக்கும் எனது குடும்பத்திற்கும் சுவனத்தை ஈட்டித்தரும் என்று நம்பிக்கை வைத்தாள்.

தாயாருக்கு மறுமையின் அருளைச் சொல்லி தெம்பூட்டுவாள். பாடசாலையில் பாத்திமா விஞ்ஞான பாடத்திட்டத்திற்கு அமரும்போது அந்த அதிர்ச்சிகரமான செய்தி கிடைத்தது. பாத்திமாவின் தந்தை பள்ளிவாயிலேயே வபாத்தாகி விட்டார் என்றதுதான், பாத்திமாவின் அழகை பாடசாலை மாணவர்களை ஒன்று கூட்டிவிட்டது. வீடு திரும்பினாள். தந்தையின் ஜனாஸாவை ஊர் ஜமாஅத்தினர் அனைவரும் சேர்ந்து நல்லடக்கம் செய்தனர்.

பாத்திமாவின் பக்கத்து வீட்டில் ஒரு தையல் நிலையம். அங்கே ஹாருன் பேர்போன டைலர் உரிமையாளரும் அவன்தான். பாங்கு சொன்னவுடன் பள்ளி செல்வான். மாலையானதும் பாத்திமா வீட்டின் படிக்கட்டிலிருந்து புத்தகங்களை படிப்பாள். அழகும் அறிவும் நிரம்பிய பாத்திமாவுக்கு ஹாருன் மேல் அலாதிமான விருப்பம் ஏற்பட்டது. இருவருமே மனம் விட்டுப் பேச ஆரம்பித்தார்கள். ஹாருன் பாத்திமாவிடம் திருமணத்திற்கான விருப்பத்தை கேட்டு நின்றான்.

உலகமே தன் காலடியில் வந்து விட்டதாக எண்ணினாலும் தனது தாயையும் படிப்பையும் யோசித்தாள். பாத்திமா படிப்பை விட்டுவிடாதே என்ற வகுப்பு சேரின் பேச்சை நினைவுபடுத்தினாள். பாத்திமாவின் கதை ஊரில் ஊசலாட ஆரம்பித்தது. பாத்திமாவை கேவலப்படுத்த எவரும் விரும்பவில்லை. எதிர் பாராமல் திங்கள் கிழமை இரவு பள்ளிவாயல் ஆலிமும், மத்திச்சமாரும் வந்து திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

ஹாருனை பாத்திமாவுக்கு மணமுடித்து வைத்தார்கள். ஊரிலுள்ள பெரும்பாலான ஆண்களும், பெண்களும் கலந்து கொண்டு அன்பளிப்புகளை வழங்கினார்கள். ஹாருனின் தரப்பில் நண்பர்களைத் தவிர குடும்பத்தினர் எவருமே கலந்து கொள்ளவில்லை. வருடங்கள் முன்றைத் தாண்டி விட்டன. பாத்திமா இரண்டு பெண்குழந்தைகளுக்கு தாயாகி விட்டாள். வீட்டில் வறுமையும், கஷ்டமும் குடிகொள்ள ஆரம்பித்து விட்டன.

ஹாருனின் நடவடிக்கைகளும் படிப்படியாக மாறி விட்டது. தையல் நிலையத்தை ஹாருன் சொந்த ஊருக்கு இடமாற்றம் செய்தான். அங்கு பாத்திமாவை அழைத்துச் செல்ல விருப்பப்படவில்லை. இருவாரத்திற்கு ஒரு தடவை கொஞ்சம் வருவதும் கொஞ்சம் பணம் கொடுப்பதுமாக இருந்தான். உம்மாவின் உதவியுடன் ஒருவாறு குடும்ப நிலைகளை சமாளித்தாள் பாத்திமா. அன்று பராஅத்துடைய தினம் நெஞ்சுவலியால் உம்மா வபாத்தாகி விட்டார்கள். ஊர் ஜமாஅத்தினர் சூழ நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது. ஹாருன் வரவேயில்லை. மாதம் ஒன்று கடக்கிறது.

வருமானம் எதுவுமேயில்லை. வீட்டு வாடகையை கேட்டு மறுபுறம் தொல்லை. ஒன்றையுமே சமாளிக்க முடியாத நிலையில் பாத்திமா இரண்டு பிள்ளைகளுடன் ஹாருனின் சொந்த ஊருக்கு பிரயாணமானாள்.

தனது இல்லத்திற்கு வந்த பாத்திமாவைக் கண்டதும் ஹாருனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. ஏசித்தீர்த்தான். அங்கே ஒரு இளம் பெண் உதிர்ந்திய வசனங்கள் அவள் ஹாருனின் புதிய மனைவி என்பதை உணர்த்தியது.

பாத்திமா இரண்டு பிள்ளைகளுடன் தனது வாடகை வீட்டுக்கு பயணமானாள். தனது கதையை பலரிடமும் கூறினாள். இந்த சூழலில்தான் பிள்ளைப்பாக்கியம் இல்லாத பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இரு பெண்கள் பாத்திமாவின் இரு பிள்ளைகளையும் பாரமெடுத்தார்கள். பாத்திமா ஒரு வசதியுள்ள இடத்தில் கணவன் இல்லாத ஒரு கைம் பெண்ணுக்கு பணிசெய்வதற்காக இணைந்து கொண்டாள்.

இடையிடையே குழந்தைகளைப் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டாள். அடிக்கடி பிள்ளைகளை சென்று பார்ப்பது தத்தெடுத்தவர்களுக்கு கொஞ்சம் பிடிக்கவில்லை. பிள்ளைகளை தத்தெடுத்தவர்கள் கொடுத்த ரூபாய் 10,000த்தையும் பாத்திமா பத்திரமாக வைத்திருந்தாள். இரவு பொழுதெல்லாம் பாத்திமா அழுது அழுது துஆ கேட்பாள். தஹஜ்ஜத்து, தஸ்பீஹ் தொழுகைகளையும் முறையாக நிறைவேற்றுவாள். கண்விழித்துப்

03

பொறுமையின் பரிசு

பிரார்த்தனை செய்வதென்றால் அவளுக்கு அலாதியான விருப்பமாக இருந்தது. இரண்டு வருடங்களின் பின்னர் ரமழான் பன்னிரெண்டாம் நாள் வீட்டுக் கதவை தட்டும் சத்தம் கேட்டது. பாத்திமா திறந்தாள். என்ன ஆச்சரியம் தனது கணவன் ஹாருனே கதவடியில் நின்றார். இது கனவா நனவா என அவளால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. தனது தவறை உணர்ந்து அழுதாள். வீட்டு எஜமானியை பாத்திமா எழுப்பி விட்டாள். தனது புதிய மனைவி வேறொரு ஆடவருடன் தொடர்பு வைத்து வெளிநாடு சென்று விட்டதாக ஹாருன் கதையை அவிழ்த்தான்.

பாத்திமாவின் கண்களில் நீர் பெருகியது. இத்தனையும் முன் வராந்தாவில் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ஹாருனின் உம்மா, தங்கை, குடும்பத்தினர்களும் உள்ளே வந்து எஜமானியிடம் கதைத்தனர். அனைவரது கண்களும் கலங்கி காணப்பட்டன. பாத்திமாவை தனது வீட்டிக்கு குடித்தனம் நடாத்த அழைத்தனர்.

மாமி, மதினியை ஏற்கனவே கண்டிராத பாத்திமா அவர்களது அன்பான பேச்சில் வசப்பட்டாள். உடனே பள்ளிவாயல் ஹஸரத்தை அழைத்து விபரங்களை விளக்கப்படுத்தினர். ஹாருனுடன் சென்று வாழும்படி ஹஸரத் தீர்ப்பளித்தார். பாத்திமாவின் முகம் சூரிய காந்திப் பூ போன்று மலர்ச்சியடைந்தது. பாத்திமா பணி செய்த வீட்டிலேயே இரண்டு தினங்கள் அனைவரும் நின்றனர். வீட்டு பெண்மணியும் அன்போடு அனைவரையும் உபசரித்தாள். பாத்திமாவின் ரமழான் கால துஆ கபூலாகி விட்டதைக் கண்முன்னே கண்டாள். வீட்டில் நின்ற இரண்டு தினங்களும் பாத்திமா தான் ஒப்படைத்த பிள்ளைகளை பிரித்து எடுக்கலாம் என தன்னாலான சகல முயற்சிகளையும் செய்தாள். அது நடைமுறையில் நடக்காத கதையாகிவிட்டது. கடைசியில் பாத்திமா அழுது, அழுது பிரியாவிடை பெற்றாள். வீட்டு எஜமானியும் சந்தோஷமாக பாத்திமாவுக்கு 10,000/= ம் கொடுத்தாள். பதினைந்தாவது நோன்பை பாத்திமா மாமி வீட்டில் ஆரம்பித்தாள்.

ஹாருன் எல்லோருக்கும் பெருநாள் உடுப்பு கொண்டு வந்தான். பாத்திமா வாழ்வின் முதல் பெருநாள் கொண்டாடும் உணர்வினைப் பெற்றாள். மாமி மருதோண்டி அரைக்க மதினியும் பாத்திமாவுக்குப் போட்டுவிட மாமி வீட்டில் நோன்புப் பெருநாளைக் கொண்டாடுகின்றாள். அல்லாஹ் அக்பர்.

முற்றும்

நன்றி :- 20 ஜூலை 1996

இலங்கை ஒலிபரப்பு கூட்டுத்தாபன முஸ்லிம் சேவை

நெறியாக்கம் :- எம். எம். இர்பான்

அந்தி மாலைப் பொழுது. அஸர் தொழுகையின் பின்னர் தொடங்கிய மழை இன்னும் விடுவதாக இல்லை.

றஹீமா முன்வராந்தாவில் வந்து உட்கார்ந்தாள். மேலேயுள்ள ஓலைக்கூரையின் வழியால் தண்ணீர் வடிந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. கூரையைச் சரி செய்து வருடம் இரண்டாகிறது.

அன்றாடம் சாப்பாட்டிற்கே வழியில்லாத நிலையில் எப்படி கூரையை சரிக்கட்டலாம்? அவளினுள்ளே நினைவுகள் அலைமோதுகின்றன. கதிரையை மறுபக்கம் தூக்கிவைத்து உட்காருகிறாள். எல்லாப்புறமும் தண்ணீர் வடியத்தான் செய்கின்றது.

தோள் புயத்தில் பாதி நனைந்து அவளின் முட்டுக்கால் வழியாக இன்னுமொரு வெள்ளம் இடம் பிடிக்கிறது.

முப்பது வயதில் மணம் முடித்த றஹீமா திருமணத்தின் முந்திய நாள் பள்ளி ஹஸரத் சொன்ன ஒவ்வொரு ஹதீஸையும் சிந்திக்கின்றாள். “இஸ்லாத்திற்கு வந்த ஓர் அடியானுக்கு நாம் வாழ்வு கொடுப்பதால் நல்ல பறக்கத்து இருக்கின்றது. பொறுத்து இருந்து பாருங்கள் ” என்ற அன்னாரின் சொற்கள் அவளின் காதில் இப்போதும் ரீங்காரம் செய்கின்றது. அந்த பயானின் பின்னர்தானே இஸ்லாத்திற்கு வந்த அப்துல்லாஹ்வை மணமுடித்தேன். பாவம் அவரும் என்ன செய்வார்? கூலிவேலை, ஹோட்டலில் வெய்ட்டர் வேலை என்றெல்லாம் செய்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகின்றார். என்ன துன்பம் இருந்தாலும் தொழுகையை விடமாட்டார். மற்றவர்களைப் போல் “லிஸ்ட்” தூக்கி இஸ்லாத்திற்கு வந்ததாக பணம் கேட்கமாட்டார். நல்ல குணம் என்றவாறே... யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

அரைவாசி திறந்த நிலையில் சாத்தியிருந்த கதவினால் தூரத்தில் தனது இரண்டு மக்களும் நனைந்து வருவது தெரிந்தது.

றஹீமாவால் அவளது கண்களை நம்பமுடியவில்லை. இது விடுமுறை காலமும் இல்லையே....? தண்ணீர் இல்லாத காலமும் இல்லையே..? கல் எலிய பெண்கள் அரபுக் கல்லூரி இப்போது லீவு கொடுப்பது மில்லையே? பிள்ளைக்கு ஏதும் சுகமில்லையோ? அவளது உடம்பு படபடத்தது.

திடீரென கதிரையில் இருந்து எழுந்து அவள் பாதிவீதிக்கே வந்துவிட்டாள். என்ன மகள் வந்தீங்க? என்று கேட்டாள்.

ஒன்றுமில்லம்மா என்று முத்தவள் நஜிய்யா நெற்றியிலிருந்த மழைத் தண்ணீரை வடித்து விட்டாள். சிறியவள் புஷ்ரா சுகமா இருக்கிறீங்களா உம்மா? என்றவாறு வாயடைத்து போய்விட்டாள். வாங்க மக்கள் வீடு எல்லாமே நனைந்து விட்டது. நன்றாக தலையை உலர்த்திக் கொள்ளுங்கள் இல்லாட்டி... தடுமல், காய்ச்சல் வந்து விடும் என்று சொல்லிக்கொண்டே கோப்பி ஊற்ற ஆரம்பித்தாள்.

வாப்பா எங்கேபோன உம்மா? என்றாள் முத்தவள். “எனக்கு நெஞ்சுவியாதி அடிக்கடி ஏற்படுவதால் வாப்பா மூன்று நாள் நோன்பு வைத்து பள்ளிவாயலில் இ.திகாப் இருக்கின்றார்கள். தாய் சொல்லி முடித்தாள்.

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

இதைக் கேட்ட இருவருக்கும் தலைசுற்று பிடிக்குமாப் போல் இருந்தது. உம்மா விடுவதாக இல்லை. ஏன் மகள் கொலிஜில் இருந்து வந்தீர்கள்? மீண்டும் நஜிய்யாவிடம் உம்மா கேட்கின்றாள். வந்து... வந்து எம்மா இரண்டு வருடம் ராத்தா எக்ஸாமில பெயில் பண்ணவும் யோசித்து முடிவெடுக்கும்படி கொலிஜில் சொல்லிவிட்டாங்க அதனால் ராத்தா வீடு போக வேண்டும் என்று வந்திட்டா அதுதான் நான் கூட்டிக்கிட்டு வந்தேன் என புஷ்ரா சொன்னாள்.

ஏன் மகள் நன்றாகத்தானே படித்தீர்கள். பாஸ் பண்ணினீர்கள். இன்னும் ஒரு வருடம்தானே இருக்கிறது. அதற்குள்ளே இப்படி பண்ணிட்டிகளே? எவ்வளவு சிரமத்திற்கு மத்தியில் நாங்கள் உங்களைப் படிப்பிக்கின்றோம். வாப்பாவும் கூலி வேலை செய்து உங்களுக்குத்தானே மக்கள் செலவு செய்கின்றார்.

ஏன் இந்த முடிவு எடுத்தீர்கள்? எனக்கு ஒன்றுமே புரியுதில்லையே என்றார் உம்மா. அது... அது என் பிரன்டிட கடிதத்தால் என் தலையில் ஒன்றுமே ஏறுவதில்லை உம்மா என்றாள் நஜிய்யா.

கொலன்னாவை எண்ணெய்க் கிணறு பற்றுவதாக தாயின் மனசு எரிந்தது. யார் மகளே அந்த சண்டாளன்? என்றார் உம்மா. அப்படிச் சொல்லவேண்டாம் உம்மா அவரு நல்ல மனம் படைத்தவர் ஈமானுக்கு பயந்தவர். ரொம்ப பணப் புழக்கம் உள்ளவர் அடக்கமானவர் என்றாள் நஜிய்யா.

பணமா? உம்மா பதறினார். என்ன மடத்தனம் மகளே! நாம் ஏழைகள்! நமது வீடு குடிசை! உங்கள் வாப்பா இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்ட ஒரு பூரண முஸ்லிம்! எப்படி மகளே இதெல்லாம் நமக்கு ஒத்து வருமா?

உம்மா நீங்கள் ஒன்றுக்கும் அலட்டிக் கொள்ள வேண்டாம்! பயப்படவும் வேண்டாம். அவர் எப்படியும் நம் வீடு வருவார். அப்போது பாருங்களேன் என்றாள் நஜிய்யா.

எப்படி மகள் உங்களுக்கு இந்தத் தொடர்பு வளர்ந்தது? உம்மாவின் கேள்விக்கு எப்படி பதில் அளிப்பது என நஜிய்யாவுக்குத் தோன்றவில்லை. உம்மா அது இப்ப இரண்டு வருஷத்துக்கு முதலில் நாங்கள் கொலேஜ் போகும் போது பஸ்ஸில் சந்தித்தேன்.

அழகான முகப்பாங்கு, தலையில் தொப்பி, சேப்பான தாடி. சீட்டில் இருந்த அவர் எழுந்து எனக்கு இடம் தந்தார்.

சீட்டின் கம்பியை பிடித்தவாறே என்னைப்பற்றி விசாரித்தார். போய்சேரும் வரை பேசிக்கொண்டே போனோம். அட்ரஸை தந்தார். என் முகவரிக்கு அவரே முதலில் கடிதம் அனுப்பினார். அவரின் கடிதத்தில் எழுதிய இஸ்லாமிய சிந்தனைகள் என் உள்ளத்தை ஈர்த்து விட்டது. அவரின் தமிழ் நடை உண்மையிலேயே தமிழகத்திற்கு தூது விடுவது போன்று இருந்தது என்றாள் நஜிய்யா.

மகள்! நீங்களெல்லாம் எப்ப வந்தீங்க? என்று அப்துல்லாஹ் நானா வீட்டிற்குள் நுழைந்தார். றஹீமா அவசரப்பட்டவளாய் அதை ஏன் கேட்கிறீங்க? என்று ஒரே முச்சில் முழு சம்பவத்தையும் சொல்லிமுடித்தாள்.

ஒன்றுமே புரிவதாக இல்லையே...! என்றவாறு அப்துல்லாஹ் நானா பாயொன்றை விரித்து சாய்ந்து கொண்டார். பள்ளிவாயிலில் இ.திகாப் இருந்த மூன்று நாட்களும் தொடாத பீடியை எடுத்து பற்றவைத்து புகைகளை சுருள் சுருள்களாக விட்டார்.

கொழும்பு சென்றல் பேங் பத்துகின்ற காட்சியாக அவரின் உள்ளம் எரிய ஆரம்பித்தது. ஆயினும் அவரின் மனச்சாட்சி பேசியது நான் “தொழுகையைக் கொண்டும் பொறுமையைக் கொண்டும் துஆ கேட்பவன் என்னை அல்லாஹ் ஒரு போதும் கஷ்டத்திற்குள்ளாக்கமாட்டான். அவருக்கே அவர் ஆருதல் சொல்லிக் கொள்கின்றார்.

மகளை அழைத்து முழு விபரங்களையும் விசாரித்தார். எதைச் சொன்னபோதும் மகளின் நண்பரை சந்தித்து எப்படிப்பட்டவர் தகவா உடையவரா? நமது ஏழை வீட்டுக்கு இணங்கி நடக்கக் கூடியவரா? என்பதையெல்லாம் அறிந்து கொள்ளும் வரை அவரின் உள்ளம் ஏங்கியது.

காலை குளித்துவிட்டு ஞாஹாத் தொழுது முடித்து வராந்தாவில் இருந்து குர்ஆன் ஓதிக்கொண்டிருந்தார் அப்துல்லாஹ் நானா.

மகள் நஜிய்யா வாப்பா! வாப்பா! என ஓடிவந்தாள். என்ன மகள்? என்றார். வாப்பா என் பிரண்ட் வந்து வாசலில் நிற்கின்றார் என்றாள். ஒன்றுமே புரியவில்லை. குர்ஆனை வைத்து விட்டு தலைமாட்டில் இருந்த சேட்டை மாட்டிக் கொண்டு முன்னால் வந்து வாங்க தம்பி! வாங்க! என்றார்.

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

பாயை விரித்து அந்த அழகிய உருவில் காட்சி தரும் இளைஞனை கூகம் விசாரித்தார். அதற்குள்ளாக அப்துர்ஹம்மான் கடைக்கண்ணால் வீட்டை ஒரு முறை வட்டமிட்டார்

கண்கள் நீரை வரவழைத்துக் கொண்டன. உங்கள் பெயர் என்ன? என்றார் அப்துல்லாஹ். என் பெயர் அப்துர்ஹம்மான் என்றார். உங்கள் ஊரு..? என்றார் அப்துல்லாஹ். என் ஊரு வடமராட்சி கொழும்புக்கு வந்து ஐந்து வருடங்கள் “எக்ஸ்போட் இன்போட்” பிஸ்னஸ் செய்கின்றேன் என்றார். எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் றஹீமா கோணியினால் மறைக்கப்பட்ட நடு அடைப்பின் ஓட்டையினால் உற்று நோக்கினாள்.

இறைஞனின் இன்றைய முக அமைப்பு றஹீமாவை ஊமைப் பள்ளி மாணவியாக்கிவிட்டது. கதவில் சாய்ந்தவாறு நஜிய்யா வாப்பாவின் விசாரனைகளை அவதானிக்கின்றாள்.

நீங்கள் வடமராட்சியில் யாருடைய மகள்? என்றார் அப்துல்லாஹ். நான் சிறாப்பர் நல்லதம்பியுடைய மகள் விஜயலட்சுமியின் மகள் என்றார். நஜிய்யாவின் முகம் வாடிய மலராகியது. இதுவரை இந்த உண்மை நமக்குத் தெரியாது போய்விட்டதே... என்று மிளகு திண்ட நாவுடையவளாக நிற்கின்றாள் நஜிய்யா.

அப்துல்லாஹ் நானா கேட்டார், அப்படியாயின் இஸ்லாத்தை எப்போது ஏற்றீர்கள்? ஐந்து வருடமாகின்றது என்றார் அப்துர்ஹம்மான். என்னைத் தெரியுமா? என்றார் அப்துல்லாஹ். இல்லையென தலையசைத்த அப்துர்ஹம்மான், நான் இந்த வீட்டைகட்டித் தருகின்றேன். எனக்கு கொழும்பில் ஒரு வீடு உண்டு. அங்கு உங்கள் மகள் நஜிய்யாவை மணமுடித்து வைத்துக்கொள்வேன். எனக்கு வாகனங்களும் உண்டு என்றார். எல்லாவற்றையும் கேட்ட அப்துல்லாஹ் உங்கள் அம்மா விஜயலட்சுமியின் சொந்த அண்ணனே நான் என்றார். இருவரும் கட்டித் தழுவினார்கள். பந்தங்கள் இரண்டும் இஸ்லாத்தின் கொடியில் ஒன்று சேர்ந்தது. றஹீமாவின் முகம் மலர்கிறது. அப்துல்லாவின் பொறுமைக்கு - றஹீமாவுக்கு கிடைத்த பரிசே அப்துர்ஹம்மானாவான்.

○○○○○○○○

நன்றி :-04 டிசம்பர் 1996

இ. ஒ. கூ. மு. சேவை

ஸபீனா வகுப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரி. எல்லா ஆசிரியர்களும் அவளைப் பாராட்டுவார்கள். வகுப்பு மாணவர்கள் அனைவரும் ஸபீனாவின் குறிப்புக் கொப்பிகளையே வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்வார்கள். குறிப்புக் கொப்பிகளை வெளியே படிக்க கொடுத்து தனக்கு இரவில் மீட்புப்பாடம் செய்த குறிப்புக் கொப்பி இல்லாமல் தவித்த நாட்களுமுண்டு. அருளானந்தன் சேர் எப்போதும் “இந்தியன் குட்டி” “இந்தியன் குட்டி” என்று வாய் ஓயாமல் கூறுவார். சாலிஹ் மாஸ்டர் இந்தியன் மண்வாசனை என இன்னொரு பாணியில் பாராட்டுவார்.

அவளது அழகும் வெள்ளையுடையில் அவர்கள் வீற்றிருக்கும் பாணியும் தனியழகு! டியூஷன் வகுப்புக்களில் சல்வாரியுடன் அவள் தோன்றும் காட்சி சிலருக்கு கிறுகிறுப்பை ஏற்படுத்தச் செய்யும். வீட்டில் வாய்ப்புக்களும் வசதிகளும் இருந்தபோதும் ஆடம் பரமில்லாது தனது வாழ்வை இட்டுச்சென்றாள். எந்த மாணவர்கள் கிண்டல் செய்தாலும் தன் விழிகளால் வீணான உணர்வுகள் வேண்டாம் என்பதுக்கு விடை கொடுத்து விடுவாள். உயர் கல்வியை பாடசாலையில் முடித்துக் கொண்ட அவளுக்கு பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்தது. பாடசாலை மட்டத்திலும் பிரதேச மட்டத்திலும் ஸபீனாவுக்கு பாராட்டு விழாக்கள் நடத்தப்பட்டன.

பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் ஸபீனா படிப்பைத் தொடர்கிறாள். காலை 9.00 மணி கூதலை அணைத்து கண்டி நகரம் முத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தது. பேராதனை, பனிமுடத்தோடு பேசிக் கொண்டிருந்தது.

ஹோஸ்டல் வொச்சர் பிரியன்த ஸபீனாவிடம் கடிதத்தை நீட்டினார். கடிதத்தை பிரித்து ஒவ்வொன்றாக படிக்கின்றாள். உம்மாவினால் அக்கடிதம் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. “வாப்பா.... நன்றாக சுகவீனமுற்றிருக்கின்றார் டொக்டர் பெஸ்ட் ஹாட் எடேக் என்று சொல்லிவிட்டார். எனக்கு ஏதொ பயமாக இருக்கிறது. மகளே! முடியுமானால்.... வந்துபோ” என எழுதப்பட்டிருந்தது. ஸபீனாவின் முளை “எக்பீட்டா” போன்று சுழன்றது. இன்று எப்படி போகலாம் முக்கியமான பாடம் இருக்கிறது. முக்கியமாக எக்ஸேமுக்கான குறிப்புகள் தரப்படும் நேரமல்லவா? இன்று போகக்கூடாது. நாளை போவோம் என தீர்மானித்துக் கொண்டாள். வகுப்பறைக்குச் சென்று “லெக்ஸரில்” கலந்து கொண்டாள்.

வாப்பாவைப் பற்றிய எண்ணம் வரும்போதெல்லாம் கொழும்பு “வோல்ட் சென்ட்ரல்” மேல் இருந்து கீழாக இறங்கி வருவது போன்று தலை சுழன்றது. அன்று மாலைப்பொழுது..... பேராதனைக்கு சூரியன் நாளை வருவதாக விடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தான். ஸபீனா மா மரத்தின் அடியில் சாய்ந்தவளாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அன்று இரவு 7.00 மணி. பக்கத்து அறையில் உள்ள கமலாவை ஸபீனா தட்டினாள். கமலா வைத்தியத்துறையில் மூன்றாம் ஆண்டு பயின்று கொண்டிருக்கிறாள். ஸபீனாவைக் கண்டதும் கமலாவுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. என்ன ஸபீனா பதற்றப்படுகிறாய்? என்றதுமே.... ஸபீனாவின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வடிய ஆரம்பித்தது. “ஏன்ட வாப்பாவுக்கு ஹாட் எடேக்” வந்ததாக கடிதம் வந்திருக்கு. அதனால.... பயமா இருக்கிறது என்றாள் ஸபீனா. பயப்பட வேண்டாம் ஸபீனா முதல் தரம் எட்டேக் பண்ணா விட்டால்..... அடுத்த எடேக் ஏற்படாமல் பாதுகாப்பாக இருக்க முடியும் என்று ஆறுதல் கூறினால் கமலா.

அன்று இரவு யூராவும் ஸபீனாவுக்கு தூக்கமே வரவில்லை! போன வருடம் ரமழான் மாதம் “லைலதுல் கத்ர்” இரவு பள்ளி வாயிலில் கண்விழித்து ஸஹர் வரை அமல் செய்த நினைவுகள் அவளைத் தழுவிச் சென்றன. தண்ணீர் ஒரு கிளாஸை அருந்தி கட்டிலில் குறுக்கே படுக்கின்றாள். இடையிடையே கொட்டாவி கைக்கும் வாய்க்கும் கெனக்ஷன் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. வாப்பா என்னை எவ்வளவு அன்பாக வளர்த்தார். இந்தியாவில் பிறந்தவராயினும் வாப்பா எனக்கு

புத்தியறிந்த காலமுதல் உம்மாவுடன் அன்பாகவும், பண்பாகவுமே நடந்து கொண்டார். எனக்கோ உம்மாவுக்கோ கம் பெடுத்து அடித்த சரித்திரமேயில்லை. இந்தியாவுக்குப் போய் மற்ற மனைவியை பார்த்து வாருங்கள் என்று சொன்னாலும் “சுவர் உடைந்தால் கட்டலாம் மனசு உடைந்தால் கட்ட முடியாது” என்று சொல்லி கதையை நிறுத்தி விடுவார்.

எப்போதும் என்னுடனும் உம்மாவுடனும் இலங்கையில் இருக்கவே விருப்பப்பட்டார். வாப்பாவுக்கு திடீரென ஏதேனும் நடந்தால் ஹோட்டல் கடையை யார் நடத்துவார்கள்? அண்ணன் தம்பி கூட நமக்கில்லையே. இருப்பினும் மாமா இருக்கின்றாரே என்று மனதுக்குள்ளேயே தேற்றிக் கொண்டாள். காலை 7.00 மணி லீவுக் கடிதத்தை கொடுத்து விட்டு வீட்டுக்கு வந்தாள் ஸபீனா. அவளைக் கண்டதும் வாப்பாவும் உம்மாவும் அழுதனர். “மகள் நான் நல்ல வருத்தப்பட்டு போனேன். உன்னை ஒரு நிலைப்படுத்திவிட்டு நான் மௌத்தாகிப்போய்விட்டால்... பெரிய நிம்மதி என்றார்.

மகுடி கேட்ட நாகமாக உம்மாவும் மகளும் எழுந்து நின்று அழுதனர். அரை மணி நேரத்தினுள் வீடு சற்று பழைய நிலைமைக்கு மாறியது. மகள்! எனக்கும் சுகமில்லை. உனக்கு ஏதாவதொரு துணையைத் தேடித் தரவேண்டும் என்றார் வாப்பா. “எல்லாம் படித்து முடிந்து பார்ப்போம்” என்றாள் ஸபீனா. நாட்கள் மாதமாகியது பட்டப்படிப்புக்கான சான்றிதழும் கிடைத்தது. ஸபீனாவின் வீட்டுக்கு ஊரிலுள்ள ஆசிரியர்களும், ஆசிரியைகளும் வருவதும் பாராட்டுவதுமாக இருந்தனர். இந்த மகிழ்ச்சிகரமான வேளையில்.....

வாப்பாவுடன் பழகும் புறோக்கர் பாறுாக் வந்தார். வாப்பாவைப் பார்த்து.... “ஆதம் குட்டிக்காக்கா மகளுக்கு நல்ல மாப்பிள்ளை பார்த்திருக்கின்றேன். நல்ல அழகு! வாட்ட சாட்டமான ஆள்! பெரிய எலக்ட்ரிக் கடையுண்டு! அவரின் கீழ் பத்து மெக்கனிக்மார் வேலை செய்கின்றார்கள் என்றார். இரண்டு நாட்கள் கழித்து ஸபீனாவின் உம்மாவும் மாமாவும் புறோக்கர் பாறுாக் நானாவும் மாப்பிள்ளை பார்க்கச் சென்றனர். ஒரே மரத்துப் பழம்போல ஸபீனாவைப் போன்றே மாப்பிள்ளையும் காட்சி தந்தார். ஸபீனாவின் முகத்தை ஒத்தவராக இருந்தார். உம்மாவுக்கும், மாமாவுக்கும் நன்றாக மாப்பிள்ளையை பிடித்துவிட்டது. அன்னாரின் எலக்ட்ரிக் கடையையும் சென்று பார்த்தனர். பெரிய கடை! பெரிய ஏற்பாடு! ஸபீனாவின் உம்மாவின் மனசு உயர்ந்து வெளிச்சம் தரும் திரி லாம்பு போன்று நல்லம்! நல்லம்! என்று தூண்டிக் கொண்டேயிருந்தது.

மௌலவீ காத்தான்குடி பெளஸ்

வீட்டுக்கு வந்து ஆதம் குட்டிக்காக்காவிடம் சொன்ன போது சந்தோஷப் பெருமூச்சு விட்டார். ஸபீனாவை வெள்ளவத்தையிலுள்ள மாமாவின் வீட்டில் வைத்து மாப்பிள்ளைக்கு பெண்காட்டும் வைபவமும் நடந்தேறியது. இவருக்கும் மனைவிருப்பம் வெள்ளமாக மனதில் ஊறி முகத்தினூடாக பீரிவைத்து மகிழ்வைக் கொப்பளித்தது. திருமண ஏற்பாடுகள் எல்லாம் தட்புலமாக நடந்தேறியது. ரன்முத்து, மியாமி ஹோட்டல்கள் எல்லாம் புக்பண்ணப்பட்டிருந்தால்... கொழும்பு பிரதீபா மண்டபத்தை ஏற்பாடு செய்தனர். பெண் அலங்கரிக்கப்பட்டு கல்யாண மண்டபத்தில் மாப்பிள்ளையின் வருகையை எதிர்பார்த்து நின்றாள். ஸபீனாவின் உம்மாவும், வாப்பாவும் வருபவர்களை வரவேற்றனர். ஸபீனா கடைக்கண்ணால் “யுனிவசிட்டி பிரன்ட்” எல்லாம் வந்திருப்பதைப் பார்த்து மெதுவாக சிரித்துக் கொண்டாள்.

மணமகனும் வந்துவிட்டார். திருமண ரெஜிஸ்டார் மணமகனிடம் உங்கள் பெயர் என்ன? என்றார். ஆதம் குட்டி இப்பாஹீம் என்றார் மாப்பிள்ளை. உங்கள் வயது? 27 என்றார். உங்கள் முகவரி என்ன? என்றார் ரெஜிஸ்டார். இங்குள்ள முகவரியா? இந்தியா முகவரியா? மாப்பிள்ளை கேட்டார். ரெஜிஸ்டார் கேட்டார் நீங்கள் இந்தியாவா? எந்த ஊரு? என்ன முகவரி? நான் தஞ்சாவூரு 72/24, காந்தி ரோடு என்றார் மாப்பிள்ளை. பெண்ணின் பெயரைக் கேட்டார் ரெஜிஸ்டார் ஆதம் குட்டி பாத்திமா ஸபீனா என்றார் ஸபீனாவின் வாப்பா. நீங்களும் இந்தியா இல்லையா? ஆதம் குட்டியை பார்த்து ரெஜிஸ்டார் கேட்டார். ஆம்! நானும் தஞ்சாவூர்தான் என்றார் ஆதம் குட்டி. மாப்பிள்ளை கேட்டார். ஆம் லெப்பைக் காக்காட் பேத்தி நாச்சியாரைத்தான் நான் முதலில் முடித்து இருந்தேன் என்றார். நீங்கள் தஞ்சாவூரு எந்த ரோடு? கண்வாட்டுக்கு பக்கத்தில லெப்பைக்காக்கா வீடு என்றார் ஆதம் குட்டி! அவர்களையெல்லாம் தெரியுமா? மாப்பிள்ளை கேட்டார். ஆ..... ஆ... என்றவாறு மாப்பிள்ளை தலையில் கையை அடித்துக் கொண்டார். நான் நாச்சியார்ட மகன் தான் இப்பாஹீம் என்றார்.

மகனே! என்றார் ஆதம் குட்டி! வாப்பா என்றார் இப்பாஹீம் மணவாளன். இருவரும் கட்டித் தழுவினர். பூமலர் மாலையை குரங்கு கைகொடுத்த கதையாக மாறியது மணமேடை! எல்லோரும் பரபரப்புடன் கூடினார்கள். ஸபீனா மேடையிலேயே சாய்ந்தாள். மஹர் கொடுத்து மணப்பெண்ணைத் தொடும் மாப்பிள்ளை சாந்த ஸபீனாவை சகோதர பாசத்தில் கண்ணீர் மல்க கைதுாக்கினார். வைத்திய சாலையில் ஸபீனா பணத்தை பறிகொடுத்த வங்கி போன்று படுத்தறங்குகின்றாள். தலையணையைக் கண்ணீர் ஈரமாக்கிக் கொண்டேயிருந்தது.

○○○○○○○○

நன்றி : 31 ஆகஸ்ட் 1997

இ. ஓ. கூ. மு. சேவை

சலீமா டிச்சர் அந்த கிராமத்தில் மறக்க முடியாத பெண்மணி. பாடசாலை செல்கின்ற எல்லா மாணவர்களின் இதயத்திலும் இடம் பிடித்த இனியவர். ஒரு தலைப்பை எடுத்தால் அதனை விளக்கி வைக்க அவர் முயற்சிக்கும் பாணியே தனி. பாடசாலை முடிவுற்றதும் அரை மணி நேரம் ஐந்து சுதத்தையும் எதிர்பாராது பாடம் நடாத்திய நாட்கள் மாணவர்களின் மனத்திரையில் மறக்கமுடியாத ஒன்று. எல்லா பிள்ளைகளும் இந்த கிராமத்தில் படித்து விட வேண்டும் என்று சலீமா டிச்சர் நினைத்தது வீண்போகவில்லை. அவ்வப்போது சலீமாவின் மாணவ மாணவிகள் போட்டிப் பரீட்சைகளில் தோற்றி உத்தியோகம் பெற்றிருக்கின்றனர். அதையெல்லாம் நினைக்கும் போது சலீமாவின் இதயம் சந்தோஷத்தால் நிரம்பியது.

பிறரைப் பற்றி கொஞ்சமேனும் மனதில் பொறாமை கொள்ளாத சலீமா டிச்சரின் முகம் எப்போதும் புன்சிரிப்புடனேயே தோன்றும். அழகுக்கேற்ற அடக்கம் நிரம்பிய சலீமா ஆசிரியர் மாணவர்கள் மத்தியில் மிக நெருக்கமாகவே பழகுவார். அன்னார் பழகுவதை பார்த்தால் இரண்டு மூன்று குழந்தைகள் பெற்று வீட்டில் ஒரு பல்கலைக்கழகம் நடாத்துபவர் போன்று தோன்றுவார். இத்தனைக்கும் இடையே சலீமா டிச்சருக்கு திருமணமாகவில்லை. வெளியில் இருந்து பாப்பவர்கள் கடைசிவரை சலீமா மணமாகாத பெண் என கண்டுபிடிக்க மாட்டார்கள். எந்த நேரமும் ஓட்டமும், நடையும், சிரிப்பும், படிப்பதாகவே இருப்பார். சலீமா டிச்சரின் வீட்டிற்கு பல வருடகாலமாக வாசல் படி ஏறும் புறோக்கர் ஷரீப் நானா இருந்து இருந்து ஒரு கதிரை கறுத்தே போய்விட்டது. தான் படிக்கின்ற காலத்தில் குறுக்கிட வேண்டாம் என்று அவள் சொல்லிச் சொல்லி ஷரீப் நானா குடையும் கையுமாக திரும்பி விடுவார். எத்தனையோ திருமணங்கள் வந்தும் எதற்கும் இணங்காத நிலையில் எல்லாமே தவறிப்போய்விட்டது.

சலீமாவை மணப்பெண் கேட்டுவந்த எத்தனையோ மாப்பிள்ளைமார் இன்று நான்கு ஐந்த பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பனாக இருப்பதை பார்த்தும் சலீமா டிச்சர் உள்ளத்தில் ஒன்றும் நினைத்துக் கொள்வதில்லை. படிப்பு படிப்பு என்று வார்த்தைக்கு வார்த்தை சொல்லிக் கொள்ளும் சலீமா டிச்சர் இன்று தமிழ்த்துறையில் பேராசிரியையாகப் பல்கலைக்கழகப் பகுதி நேர விரிவுரையாளராகக் காட்சி தருவது அவர் படிப்பு படிப்பு என்று உதிர்த்த வார்த்தைக்கு கிடைத்த வெற்றியாகும்.

ஊரில் ஒரு பெண் பேராசிரியரைக் கண்ட மகிழ்வில் ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும், பிரமுகர்களும் ஒன்றிணைந்து பாராட்டு விழா ஒன்றை ஏற்பாடு செய்தார்கள். சலீமா டிச்சர் தனது பாராட்டு வைபவத்தில் பதில் உரையாற்றும் போது “அல்லாஹ்வின் உதவியினாலும், எமது முயற்சியினாலும் இரண்டு மாணவிகள் வைத்திய துறையில் முதலாம் ஆண்டில் பயில்வதையும், பலர் ஆசிரியர்கள், இலிகிதர் தொழிலில் கடமையாற்றும் நிலையையும் தோற்று வித்த பின்னரே எனது பட்டப் படிப்பை தொடர்ந்தேன். இந்த ஊரில் கல்வியில் நல்ல இடம் பிடிக்க வேண்டும் என்ற எனது கனவு நினைவாகி வருகின்றது.

இத்தனைக்கும் மத்தியில் நான் வாழாவெட்டியாக இருக்கின்றேன். என்ற பெயரும் கேட்டேன். இன்று இவ்விழாவில் எனது தாயும் தந்தையும் கலந்து கொள்ளவில்லை. எனது பன்னிரெண்டாவது வயதில் என்னை கண்ணீருக்கு ஆளாக்கி கபுறு புகுந்து விட்டார்கள். இது நீங்கள் அனைவரும் அறிந்த விசயம். ஒரே வருடத்தில் இரண்டு மரணங்களை சந்தித்த நான் ஊர் மக்களாகிய உங்களின் அன்பாலும், பாசத்தாலும், ஒத்துழைப்பாலும் இந்நிலையை எய்தினேன். இருந்த போதும் எதிர்வரும் ரமழானிலும் எனக்காகவும் எமது பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்காகவும் கையேந்தி துஆ கேட்க வேண்டும் என்றார்.

தன் எதிர் காலத்தைப் பற்றி யோசிக்காமல் எங்கள் பிள்ளைகளின் கல்வி கல்வி என்றே சதா சிந்திக்கும் சலீமா டிச்சரை எல்லோரும் பரிதாபமாகவே நோக்கினர். சலீமா டிச்சருக்காக ஆனந்தக் கண்ணீருடன் இருகையேந்தி சபையிலேயே துஆ கேட்டனர். அப்பம் விற்கும் ஆசியா உம்மாவும் “யாஅல்லாஹ் இந்த டிச்சருக்கு நல்ல வாழ்க்கைத் துணையொன்றைக்கொடு” எனக் கேட்டார். விறகு விற்கும் றகுமா ராத்தா “பொறாமையில்லாத இந்த டிச்சருக்கு பொறுமையான ஒருவரை கொடுப்பாயாக” என்றார். ஒருவருக்கொருவர் பேச்சமைப்பில் துஆவாகவே கேட்டுக் கொண்டனர். பிராத்தனைகள் வீண்போக வில்லை! புதிய திருமண சம்பந்தமொன்று சலீமாவின் வீட்டுக்கு வந்தது. மாப்பிள்ளையின் போட்டோவைப் பார்த்தார் சலீமா. மாப்பிள்ளையை பிடித்துவிட்டது.

போதும் பள்ளித் தொழில்

அதிகாலை முன்றரை மணி. அந்த கிராமத்திலுள்ளவர்கள் இந்த நேரத்தைத் தெரிந்து கொள்ள எந்த கடிகாரமும் பாவிப்பதில்லை.

நாய்ப்பட்டாளம் குரைத்துக் குரைத்துப் போவதும் திரும்பி ஓடும் சப்தமும் இந்த நேரத்தை எவருக்கும் எளிதாகப் புரிய வாய்ப்பளிக்கும். அந்த இருளுக்குள் முஅத்தின் அப்பாதான் ஒரு கையில் தடியுடனும் மறுகையில் டோர்ச்சலைட் தஸ்பீஹும் தாங்கி பள்ளிவாசலுக்குச் செல்வார். ஐம்பத்தி ஐந்து வருடமாக ஒரே பள்ளிவாசலில் முஅத்தினாக கடமையாற்றும் அன்னார் நாள் தவறாமல் நடு நிசியில் போவதைப் பார்த்துப் பார்த்து பழக்கப்பட்ட நாய்கள் கேட்டுக்குள் நின்று ஒரு முறை குரைத்து விட்டு நன்றியுடன் வாலையாட்டும். சிங்கள வீடுகளில் இருக்கும் நாய்களின் பெயர்கள் கூட முஅத்தின் அப்பாவுக்குத் தெரியும். சில நேரங்களில் செல்லமாக லெஸி, ஜோர்ஜ் என்று அழைப்பார். ஆமி மேஜர் உடைய வீட்டில் உள்ள நாய்க்கு கித்மீர் என்று அப்பாவே பெயரிட்டு அழைத்தார்.

வயது போன முஅத்தின் அப்பாவைக் கண்டு வாலசைக்காத நாய்களே இல்லை. சந்தியில் ஆலமரத்தில் பேய் இருக்கின்ற தென்ற நம்பிக்கை ஊரில் தொன்று தொட்டு இருந்து வந்தது. இரவில் திடீரென

மாப்பிள்ளையின் தொழில் இரண்டு ஆடைத்தொழிற்சாலையின் அதிபர். கல்விப் பொதுத்தராதர உயர் வகுப்பு வரை படித்துள்ளார். பல நாடுகளில் தையல் அனுபவ சான்றிதழ்கள் பெற்றுள்ளார். சலீமா டிச்சருக்கு இந்த கரக்டர் போதுமாக இருந்தது. தனது மனப்பூர்வமான விருப்பத்தை குடும்பத்தினர் மூலம் தெரியப்படுத்தினார். மாப்பிள்ளையின் கனவு நினைவாகிறது. இந்த ஆண்டு புனித ரமழானின் ஆரம்ப நாட்களிலேயே பாத்திஹா ஒதி முடிவு செய்யப்பட்டது.

ரமழான் பதினைந்தாம் நாள் மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து குடும்பங்களுக்கு பங்கீடு செய்ய பதினையாயிரம் ரூபாய் ஸகாத் பணம் அனுப்பியிருந்தனர். மனம் தாங்க முடியாத சந்தோஷத்துடன் சலீமா டிச்சர் பத்தாயிரம் ரூபாவை குடும்பத்தில் வறிய நிலையிலுள்ளவர்களுக்குப் பங்கிட்டார். ஐயாயிரம் ரூபாவை கல்வியை தொடரமுடியாத வறிய மாணவர்களுக்கு ஒருவருக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வீதம் ஐந்து பேருக்கு வழங்கினார். ரமழான் இருபத்தி ஏழாம் நாள் சலீமா டிச்சர் வீட்டிலிருந்து டியுஷன் வகுப்புக்கு செல்லவிருக்கையில் மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து பெருநாளுக்கான உடுப்புகள் வந்திருந்தன. சந்தோஷத்தால் சலீமா அல்லாஹ்வைப் புகழ்ந்தாள். பெருநாள் அன்று காலை பக்கத்துப் பள்ளியில் தக்பீர் சொல்லப்படுகிறது. சலீமா மாப்பிள்ளை அனுப்பிய உடுப்புகளை உடுத்து அயல் வீட்டு பெண்களோடு பெருநாள் தொழ பள்ளி சென்றாள்.

தனக்கு பேசிய மாப்பிள்ளை பள்ளியின் முன்னே காரில் வந்து இறங்குவதைக் கண்டாள். இவளைப் பார்த்த மாப்பிள்ளை கடைக் கண்ணால் புன்முறுவல் பூத்தார். தற்செயலாக நிகழ்ந்த முதல் சந்திப்பல்லவா? அதுவும் மிகவும் நல்லதோர் இடத்தில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. இதை எண்ணியவாறு சலீமா டிச்சரும் பதிலுக்கு புன்சிரிப்பை உதிர்த்த வண்ணம் நாணத்துடன் தலை குனிந்தாள். அவர் அனுப்பிய ஸகாத் பணம், பெருநாள் உடுப்புகள் எல்லாவற்றையும் விட மிகப் பெரிய பெருநாள் பரிசு வரப்போகும் அவரல்லவா?

பள்ளி ஒலி பெருக்கி மூலம் காற்றில் மிதந்து வரும் தக்பீர் ஓசையுடன் சலீமா டிச்சரும் அல்லாஹ் மிகப் பெரியவன் என்ற வார்த்தையை உள்ளூர ஏற்று அல்லாஹ் அக்பர் என்ற தக்பீர் முழக்கத்துடன் பள்ளியை நோக்கி நடைபயின்றாள்.

○○○○○○○○

நன்றி : 25 ஜனவரி 1998
நவமணி

யாரும் பயணம் போவதில்லை. துணிந்தவர்கள் போகாமலுமில்லை. பிரயாணம் செய்பவர்கள் முஅத்தின் அப்பா வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிட்டு வரும் நேரத்தைப் பார்த்து கேட்டைத் திறந்து வெளியிறங்குவார்கள். அரை மைல் தூரம் பாதையைக் கடந்து பாங்கு சொல்லவரும் அவர் பரம ஏழை!

அன்னாரின் தலையில் அணிந்திருக்கும் தலைப்பாவும் நீண்ட சேட்டும் கைத்தறி சாறமும் பழுத்த வெள்ளை தாடியும் எப்போதும் கையில் ஏந்தி ஓதும் தஸ்பீஹ் மணியும் அன்னாரின் மேல் எவருக்கும் அன்பையும் இரக்கத்தையும் ஏற்படுத்தும். அவரிடம் ஓதியவர்களும் அன்னார் பெயர் வைத்த பிள்ளைகளுமே ஊரில் அதிகம். அவரைத் தெரியாதவர்கள் யாருமில்லை. அவரின் வறுமையைத் தெரிந்தவர்கள் எவருமில்லை. மதிப்புக்கு குறைவுமில்லை. ஆனால்... பணம் கொடுக்க ஆளில்லை. அவரின் சம்பளம் ஆயிரம் ரூபாய்தான். மாரி கால மழை மூன்று தினமாக கொட்டு கொட்டென கொட்டியதால் ஊரே வெள்ளக் காடாக காட்சி தந்தது. தஹஜ்ஜத் தொழுவதற்காக வுளு செய்த முஅத்தின் அப்பா கடும்மழையால் குடை பிடித்து.... சாறத்தையும் உயர்த்திக் கொண்டு நடந்தார்.

அதிகாலை மூன்றரை மணி. ஜாமம். காற்றினால் மின்சாரம் கூட தன்சாரத்தையிழந்து எங்கும் இருளாக இருந்தது. பள்ளத்தை நோக்கி அடித்துச் செல்கின்ற தண்ணீருக்குள் தடுமாறி.. தடுமாறி நடந்த முஅத்தின் அப்பா இடறிக் கீழே விழுந்தார். அல்லாஹ் அக்பர் என்று சொல்லிய வண்ணம் அருகிலிருந்த மரக்கொப்பைத் தாங்கிக் கொண்டார்.

அவரால் பேசுவோ எழுந்திருக்கவோ முடியவில்லை. கொழும்பில் உத்தியோகம் செய்யும் பியசேன மாத்தையா வேனை மெதுமெதுவாக நகர்த்தி வந்தார். தண்ணீருக்குள் தத்தளிக்கும் முஅத்தின் அப்பாவைக் கண்டு வாகனத்தை நிறுத்தி இறங்கினார். பாதிரிதுமா மொகத.. மொகத? என்றவாறு தோளில் சாய்ந்தபடி முஅத்தின் அப்பாவை வேனுக்குள் ஏற்றினார். வேனின் லைட், மழையில் தண்ணீர் வார்த்துக் கொண்டாலும் தனது சேவையை அப்போதும் சரியாகச் செய்தது. அந்த வெளிச்சத்தில் முஅத்தின் அப்பாவின் தலையில் இருந்து வடிகின்ற இரத்தத்தைக் கண்ட பியசேன மாத்தையா வாகனத்தை ஸ்டார்ட் செய்தார். பாதிரிதுமா பயவெண்ட்எபா” என்ற அன்பான வார்த்தையோடு வாகனத்தை திருப்பி எடுத்து முஅத்தின் அப்பாவை அவரின் வீட்டுக்கு கூட்டி வந்தார். பியசேன

மாத்தையா வீட்டைத் தட்டி விடயத்தைச் சொன்னார்.

முஅத்தின் அப்பாவின் மகளும் மூன்று பிள்ளைகளும் மேசை ஒன்றின் மேல் ஏறி புடவையால் போர்த்தியவாறு குந்திக் கொண்டிருந்தனர். மேசையின் அடியில் ஒரு அடி உயரம் வெள்ளம் சிரம்பிக் கொண்டிருந்தது. செய்தி கேட்டு கரீமா போட்ட சத்தத்தில் அக்கம் பக்கத்து வீட்டின் கதவுகள் திறக்க வழிசெய்தது. பியசேன மாத்தையாவும் கரீமாவும் முஅத்தின் அப்பாவை தூக்கி வந்து அவர்கள் குந்தியிருந்த மேசையில் கிடத்தினார்கள்.

இரத்தம் தோய்ந்த உடுப்புடன் அப்பாவைக் கண்ட பேரப்பிள்ளைகள் கடுமையாக கதற ஆரம்பித்தனர். இதனிடையே றஹீம் ஹாஜியார், பரீத் ஹாஜியார், ஷரீப் ஹாஜியார் எல்லோரும் வந்து விட்டனர். பியசேன மாத்தையா விஷயத்தை அனைவருக்கும் விளக்கப்படுத்தினார். அழகாக உடுத்து பிரயாணம் செய்யும் பியசேன மாத்தையாவின் உடுப்பில் பல இடங்களில் இரத்தம் காணப்பட்டது. ஏஜன்ஸியில் டைப்பிஸ்டாக வேலை செய்யும் முன் வீட்டு முத்தையாவும் ஓடி வந்தார். முத்து அவர் பெயர் மட்டுமல்ல, குணத்திலும் முத்தாக திகழ்ந்தார். “ஆளை ஹோஸ்பிட்டலுக்கு கொண்டு போவோம்” என்றார் முத்து.அப்போது முஅத்தின் அப்பாவின் வாயிலிருந்து கலிமா மொழிந்த வண்ணம் உயிர் பிரிந்தது. பியசேன மாத்தையா கண்ணீர் உதிர்த்தார். முத்தையா சுவரில் அடித்துக் கொண்டு அழுதார். ஹாஜிமாரின் கண்களும் குளமாகின. பேரப்பிள்ளைகளின் அழுகை கூரைத் தகடுகளைப் பெயர்த்து விடும் போல் இருந்தது. மையித்தை நிமிர்த்தி வைக்க போதாத மேசை! கீழே வெள்ளம்! இந்த ஒரு அறைக்குள் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. “மையத்தை பள்ளிக்கு கொண்டு போவோம்” என்றார் ஷரீப் ஹாஜியார்.

வேண்டாம் எனப் பதறினாள் கரீமா ஷரீப் ஹாஜியார் பள்ளி டிரஸ்டி மட்டுமல்ல. பணக்காரரும் கூட. அவர் பேச்சுத்தான் விலை போனது. முஅத்தின் அப்பாவின் ஜனாஸா வேனில் பள்ளிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. பின்னால் சரியான சனக் கூட்டம்

கேட்டில் நின்ற எல்லா நாய்களும் மோப்பத்தினால் முஅத்தின் அப்பாவுக்கு குரைத்து வாலாட்டி இறுதி மரியாதையைச் செலுத்தியது. பள்ளியின் பக்கத்து வீட்டில் முஅத்தின் அப்பாவின் மகள் கரீமா பிள்ளைகளுடன் வந்து நின்றாள். ஜனாஸா ஏகப்பட்ட சனக்கூட்டத்துக்கு மத்தியில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது. முஅத்தினாரின் முன் வீட்டு முத்தையா

07 இப்படியும் ஒரு பெண்!

முதல் பியசேன மாத்தையா வரை எல்லோரும் அடக்கத்தலத்திற்கு வந்திருந்தனர். மழை விட்ட பாடாக இல்லை. ஸலாம் சொல்ல ஆட்கள் வீட்டுக்கு வருவார்கள் என்று கரீமா வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது.... “மகள் கரீமா உங்க வீடு வெள்ளத்தில் இடிந்து விழுந்திருக்கு” சகூர் நானாவின் இந்த வார்த்தை கரீமாவுக்கு மரத்தால விழுந்தவனை மாடு மிதிப்பது போலிருந்தது.

என்ன? எங்க வீடு வெள்ளத்தில் இடிந்து விழுந்து விட்டதா? ஐம்பத்தைந்து வருடம் வாப்பா பாங்கு சொல்லி பள்ளி வேலை பார்த்து ஒரு றூம் கூட கட்ட முடியாமல் போய்விட்டதே. இனி நாங்க எங்கே போவோம். உம்மாவும் மௌத்தாகி இருப்பது வருடங்கள்... ஏன்ட அவரும் மௌத்தாகி எட்டு வருடங்கள் ... ஆண்டவனே இதுதானா உன் சோதனை? கதறி அழுதாள் கரீமா.

ஊரிலுள்ள கிரிக்கட் டீம் ஒன்று வீட்டை அமைத்துக் கொடுக்க முன்வந்தது. அன்று இரவு பலர் முஅத்தின் அப்பாவை கனவில் கண்டிருக்கிறார்கள். அவர் சுவனபதியில் சிரித்த முகத்துடன் இருக்கின்றார். துன்பாவில் கஷ்டப்படுபவருக்கு ஆகிறத்திலாவது நிம்மதி கிடைக்க வேண்டும் தானே! எல்லோரும் பேசிக் கொண்டாலும் கரீமா “என் பிள்ளையை பள்ளித் தொழிலுக்கு மட்டும் ஒரு காலமும் அனுப்ப மாட்டேன்”. என்ற ஆதங்கத்தோடு மனதில் உறுதி பூண்டாள். வீட்டைக் கட்டினால் கிரிக்கட் டீமுக்கு பெயர் போய்விடும் என யோசித்த டிரஸ்டிபோட் டீம் பிள்ளைகளுடன் ஏட்டிக்கு போட்டியாகப் பேசி கடைசியில் கரீமாவின் வீட்டு வேலைக்கும் மண்கூட்டி விட்டார்கள். கொட்டும் மாரியில் இடம் இல்லாததால் ஷரீப் ஹாஜியாரின் கரேஜுக்குள் குடியேறுகின்றாள். இன்று முதல் ஷரீப் ஹாஜியாரின் வீட்டு வேலைக்காரியாக கரீமா மாறுகின்றாள்.

○○○○○○○○

நன்றி :- 23 ஆகஸ்ட் 1998
நவமணி

நஸ்ரினா அழகானவள். அமைதியானவள். எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் வெளியில் பர்தாவைக் கழற்றவே மாட்டாள். வகுப்பு மாணவிகள் யாருமே அவளுடன் பகைத்துக் கொள்வதில்லை. ஐந்து சகோதரிகளுடன் பிறந்தவள் நஸ்ரினா. வாப்பா சகயீனமானதால்.... உம்மா கஷ்டப்பட்டே பிள்ளைகளை வளர்த்தார்.

வீட்டில் இருந்து உடுப்பு, சாப்பாடு என்று கஷ்டப்படுவதை விட பெரியம்மா வீட்டில் இருப்பதைப் பெரிதென எண்ணினாள். அங்கிருந்தே பாடசாலைக்குச் செல்வாள். பெரியம்மாவின் பிள்ளைகளும் மிகவும் அன்பாகவே நடந்து கொள்வார்கள்.

ஏ. எல். பரீட்சை எழுதி முன்று தினங்கள் தான். சூரியன் மாலை வந்தனம் கூறி நிற்கின்றது. அதன் பிரிவால் அடிவானத்தின் முகம் சிவந்து கொண்டிருக்கின்றது.

வீட்டில் நஸ்ரினா தைத்துக் கொண்டிருக்கின்றாள். அடுத்த வீட்டு மதினி இளைத்து இளைத்து ஓடி வந்தாள். “இன்று காலை கடத்தப்பட்டவர்களில் உங்கள் மச்சானின் பெயரும் பேசப்படுகின்றது” என்றாள்.

ஆ.... என்று அலறிய நஸ்ரினாவின் அழகிய விரல்களில் அவள் தைத்துக் கொண்டிருந்த தையல் ஊசி தனது அன்பு முத்தத்தை நேரந்

தெரியாத நேரத்தில் அழுத்திக் கொடுத்து விட்டது. அவ்வளவு தான்.... நஸ்ரினாவின் விரலில் இருந்து இரத்தம் சொட்டு சொட்டாக வடிய ஆரம்பித்தது. அதையும் பொருட்படுத்தாமல் ராத்தாவின் வீட்டை நோக்கி ஓடினாள். அங்கு அனைவரும் அழுது கொண்டே இருந்தனர்.

மச்சானுமா.... கடத்தப்பட்டார்? என நஸ்ரினா விசாரித்த போது எல்லோரும் சேர்ந்து மேலும் அழ ஆரம்பித்தார்கள். ராத்தாவின் குமர் பிள்ளைகளும் வாசலில் விழுந்து விழுந்து அழுதார்கள். அடுத்த நாள் காலை 10.00மணி பள்ளிவாயல் ஒலிபெருக்கி முழங்குகின்றது.

நேற்றுக் கடத்தப்பட்ட அனைவரும் வபாத்தாகி விட்டார்கள். அவர்களுக்காக இன்று பி. ப 4. 30 மணிக்கு இங்கு ஜனாஸா தொழுகை இடம் பெறும். கணவரை இழந்த பெண்கள் இன்று முதல் இத்தா இருக்கலாம்.

மச்சானின் மோட்டார் சைக்கள் நஸ்ரினாவின் தலைக்குள் சுற்றியது. காலையில் பயணம் செய்த மச்சான் கண்ணுக்குள் வந்து போனார். முன்னால் நிற்கின்ற ராத்தாவின் முன்று குமர்களும் நஸ்ரினாவின் மனதில் தராக வைத்து நிறுத்தது.

ராத்தா இத்தா இருந்த நாள் அனைத்தும் நஸ்ரினா பெரியம்மா வீட்டில் நிற்காது ராத்தாவின் வீட்டிலேயே தங்கினாள். கணவன் இறக்கின்ற போது ஒரு மனைவி நான்கு மாதமும் பத்து நாட்களும் ஆடம்பரம் அற்று வீட்டில் இருக்கும் இத்தாவுக்கு தனது ராத்தாவும் ஆளாகி விட்டாளே என்று கவலைப்பட்டாள். ஆனாலும்... ஊரில் இன்று எத்தனை வீட்டில் கடத்தப்பட்டவர்கள் துக்கம் அனுபவிக்கின்றார்கள் என்பதை நினைத்து தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டாள். இத்தாக் காலம் முடிந்ததும் மீண்டும் நஸ்ரினா பெரியம்மா வீட்டுக்கு வந்தாள்.

அப்போது அவளுக்கும் குடும்பத்துக்குள்ளேயே ஒரு திருமணப் பேச்சு வந்தது. இனாம் மாஸ்டர் இவர் உயர் பாடசாலை உபஅதிபர். எல்லோராலும் பாராட்டப்படுபவர். அவர் இல்லாத விளையாட்டு வைபவங்களே கிடையாது. தாடி வைத்த அழகு முகம் தொழுகை தவறாதவர். ஆனால் இனாம் மாஸ்டர் இரண்டாவது முறையாக மணமுடிக்கவே கேட்கின்றார்.

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

நஸ்ரினாவுக்கு முதல் திருமணம்தான். இனாம் மாஸ்டரின் முந்திய பெண் - நஸ்ரினாவின் மாமா மகள்தான். மூன்றாம் பிள்ளையைப் பெற்றெடுக்கும் போது அவள் மரணித்து விட்டாள். வளர்த்த இரண்டு பிள்ளைகள் சிறிய பிள்ளை ஒன்று இத்துடன் தனிமையாகக் கஷ்டப்படும் இனாம் மாஸ்டரை எண்ணி நஸ்ரினா கவலைப்பட்டாள்.

கண்டிப்பாக மாமாவின் மகளது பிள்ளைகளுக்கு கொழு கொம்பாக நிற்க எண்ணி.... இனாம் மாஸ்டரை முடிக்க சம்மதித்தாள்.

நஸ்ரினாவின் உம்மாவுக்கும் சுகயீனத்துடன் துன்பப்படும் வாப்பாவுக்கும் இந்தச் செய்தி சுவனத்து ஜன்னலால் சுத்தமான காற்று வருவது போன்ற உணர்வு! அல்லாஹ்வைப் புகழ்ந்தனர்.

பெரியம்மா வீட்டாரின் தயவில் மிக எளிமையாக நஸ்ரினாவின் திருமணம் நடந்தேறியது. முன்று பிள்ளைகளையும் தன் பிள்ளைகளாக நஸ்ரினா பராமரித்தாள். தனது பிள்ளைகளில் நஸ்ரினா காட்டும் அன்பைக் கண்ட இனாம் இதயத்துக்குள்ளே நஸ்ரினாவுக்கு ஒரு தாஜ்மஹால் கட்டினார்.

நஸ்ரினா ஒரு பிள்ளைக்கு தாயானாள். அவளையே உரித்து வைத்தாற்போல் அழகின் ஆரணங்காக ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது.

மாஸ்டரின் முன்று பிள்ளைகளுக்கும் குழந்தை மீது அளவில்லாத பாசம். கதை கேட்டு விளையாடும் போதெல்லாம் மாஸ்டர் முன்னாள் மனைவியையும் இந்நாள் மனைவியையும் ஒரே ஊஞ்சலில் பக்கத்தில் வைத்து ஆடிவருவதாக தனக்குள்ளே நினைத்துக் கொள்வார்.

குழந்தையின் ஏழாவது மாதம் ஸ்கூல் விடயமாக கொழும்பு செல்ல மாஸ்டர் தயாரானார். நஸ்ரினா அவசர அவசரமாக ஸ்திரிக் பண்ணி அவருக்கு விருப்பமான அந்த இளம் நீல நிற சேட்டை நீட்டினாள். சிரிப்புடனே..... பெற்ற மாஸ்டர் ரெடியாகி விட்டார். எல்லா பிள்ளைகளையும் என்றுமில்லாதவாறு முத்தமிட்டார். அத்துடன் நஸ்ரினாவின் செலவுக்குப் பணம் கொடுத்து விட்டு பயணமானார்.

பகல் 11 மணி அடுத்த வீட்டில் கதைக்கின்ற சப்தம் உட்புதுவைக்கும் நஸ்ரினாவின் காதில் விழுந்தது. “இன்று காலை கொழும்பு சென்ற ரெயிலில் குண்டு வெடித்ததாம்”

செய்தி காதில் கேட்க நஸ்ரினா அஸ்மா ராத்தாவை அழைத்து விஷயத்தை கேட்டாள். “மாஸ்டரும் காலையில் அந்த ரெயிலில் தான் போனார்” எனச் சொல்லி அழுதாள். அடுத்த வீட்டார் அனைவரும் வந்து கூடி விட்டனர்.

ரெயில் குண்டு வெடித்து தாக்கப்பட்ட செய்தி காட்டுத் தீ போல் பரவியது 12. 30 மணியளவில் இனாம் மாஸ்டர் ரெயிலில் இருந்து தப்பி ஓடும் போது..... சுடப்பட்டு உயிர் நீத்ததாக உண்மைச் செய்தி வந்தது.

மாலை 5.00 மணி மாஸ்டரின் மையத் வீட்டுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. அடுத்த நாள் பாடசாலை ஆசிரியர்களாலும், மாணவர்களாலும் நஸ்ரினாவின் வீடு நிரம்பி வழிந்தது. அதே நாளில் பல இடங்களில் மையத் எல்லா ஜனாஸாக்களும் இனிதே நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

ஸ்கூல் மாணவிகள் நாள் தவறாது நஸ்ரினாவை வந்து பார்த்துச் சென்றனர். மாஸ்டரின் பென்ஷனும் நஸ்ரினாவுக்கு ஏற்பாடானது.

கால ஓட்டத்தில் நஸ்ரினா மாஸ்டரின் ஓராண்டு நினைவை எட்டிப் பார்க்கிறாள். இவ்வேளையில்... பலரும் திருமணம் கேட்டு நஸ்ரினாவை நெருங்கினார்கள்.

ஒன்றரை ஆண்டு இனாம் மாஸ்டருடன் வாழ்ந்தாலும் நான்கு பிள்ளைகளும் அலையக் கூடாது என்பதை மனதில் கொண்டு மாஸ்டரின் பென்ஷனிலேயே வாழ்ந்து நான் மரணிப்பேன். யாரையும் மணமுடிக்கமாட்டேன் என கேட்ட அனைவரும் அதிர்ச்சியுறுப்படி பதில் கொடுத்தாள்.

இந்த நூற்றாண்டில் இப்படியும் ஒரு பெண் என அனைவரும் பேசிக்கொண்டனர்.

(உண்மைச் சம்பவம் பெயர்கள் யாவும் கற்பனை)

○○○○○○○○○

நன்றி : 22 நவம்பர் 1998

நவமணி

08

வீட்டுக்கு வந்த வெளிச்சம்

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

ஆயிஷா ராத்தாவின் மகள் பாத்திமா ஒரு பண்பான பெண். மூன்று தம்பிமார்களுக்கு இவள் ஒரு முத்து.

அவளின் தகப்பனார் வபாத்தாகி ஆண்டுகள் ஐந்து. பசி, பட்டினி, சோர்வு எல்லாம் அவளின் அன்றாட வாய்ப்பாடு.

குப்பிலாம்பு வெளிச்சத்தில் இருந்து படித்தே க. பொ. த. சாதாரண தரப் பரீட்சை எழுதி சித்தியடைந்தாள். மேல்படிப்பைத் தொடர வாய்ப்பு கிட்டவில்லை. தாயார் காலையில் எழுந்து சுட்டுக் கொடுக்கின்ற இடியப்பங்களை தம்பிமார் வீடு வீடாக கொண்டு போய் விற்று வருவார்கள்.

சின்ன வயதிலும் பாத்திமா இடியப்பம் விற்கத் தவறவில்லை. சாதாரணமாக ஓலையால் வேயப்பட்ட பாத்திமாவின் வீடு மாரிகாலத்தில்

ஒழுகி ஒழுகி வீடு முழுவதும் தண்ணீரால் நிரம்பி விடும். ஓலையை புதிதாக கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று உம்மா முணுமுணுத்து நிற்பார்.

அப்போதெல்லாம் பாத்திமா முற்றத்துப்பக்கமாக போய்விடுவாள். அவளின் கண்களில் இருந்து வடியும் கண்ணீரை உம்மாவுக்கு காட்டிக் கொள்ளமாட்டாள். வீடு சிறியதென்றாலும் அவர்களின் வீட்டு முற்றம் எப்போதும் பூ மரங்களால் கண்ணுக்கு விருந்தூட்டிக் கொண்டிருக்கும்.

பெரிய வீடுகளில் பூ மரம் வைப்பதற்காக ஏற்பாடு செய்யும் போதெல்லாம் ஆயிஷா ராத்தாட வீட்டு முற்றத்தில் நல்ல பூ மரம் இருக்கு என்று பேசிக்கொள்வார்கள்.

இத்தனை பூ மரங்கள் மத்தியில் அழகுப் பூ மரமாய் வளர்ந்து நிற்கின்ற பாத்திமாவின் வாழ்க்கை பந்தலில் பூப்பூத்து நிற்க வறுமை ஒரு தடைக்கல்லாக நிற்கின்றது. பாத்திமாவைப் பற்றி யோசிக்க தாயை விட யார்தான் சமூகத்தில் முன்வருவார்கள்.

ரமழான் நோன்புக்கு இரண்டு நாட்கள் இருக்கின்றன. காலை நேரம் நன்றாக மழை பெய்கின்றது. கறுப்பு நிற எலிகடித்த பேக்குக்குள் தனது உடுப்புக்களை வைத்து பாத்திமாவின் உம்மா பயணம் போக ஆயத்தமானார்.

உம்மா எங்கே போகிறீங்க? பாத்திமா கேட்டாள். எல்லாம் உன் விஷயமாகத்தான். வெளியூர் மனிதரிடம் நோன்பு ஹதியா ஏதும் எடுக்கலாம் என்று நினைத்து வெளியிறங்க முடிவு எடுத்து விட்டேன். பிள்ளைகளை நன்றாக பார்த்துக் கொள்ளுங்க நோன்பில யாரும் இடியப்பம் கேட்டால் சுட்டுக்குடுங்க.... தராவீஹ் தொழப்போகும் போது தம்பிமாரையும் பள்ளிக்கு அனுப்பிவிட்டு பத்திரமாய் போய் வந்திடுங்க என்று ஆயிஷா ராத்தா சொல்லி முடித்தாள். பாத்திமா செஞ்செல்லாம் வலியெடுக்க உம்மா பயணமானார்.

அன்றெல்லாம் பாத்திமாவினால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. உம்மாவை பிரிந்திருக்கின்ற புதிய அனுபவம்.

ஊரில் லைட் இல்லாத காலம் பயங்கர வாதிகளால் மின்சார இணைப்பு சேதமாக்கப்பட்டு இரண்டு மாதங்கள். மின்சாரமில்லாமல் ஒவ்வொருவரும் வந்து கதைக்கின்ற துன்ப துயரங்கள் வேறு!

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

லாம்பு விழுந்து பிள்ளையொன்றும் தாயும் தீப்பற்றி வபாத்தான செய்தி கேட்டு அதிர்ந்து போனாள். பாத்திமா சின்ன வயது முதல் விளக்கிலேயே இருந்து பழக்கப்பட்டதால் அவளுக்கு கஷ்டங்கள் அவ்வளவாகத் தோன்றவில்லை.

பாத்திமாவின் வீட்டிலிருந்து கண்ணெட்டும் தூரத்தில் ஷரீப் ஹாஜியாரின் வீடு. அவர் பெரிய முதலாளி. அவரின் வீட்டில் நோன்புக்கு மின்சாரம் எடுப்பதற்காக ஜெனரேட்டர் ஒன்று கொண்டு வந்தார். பக்கத்திலுள்ள அவர்களின் சொந்தக்கார வீடுகளுக்கும் அதில் இருந்து இணைப்புக் கொடுத்தார். கொஞ்சம் பெரிய ஜெனரேட்டர். அதிக சப்தமாகையால் இதனை ஆயிஷா ராத்தாவின் வீட்டில் வைக்க முடிவு செய்தார்.

அந்த பத்து வீடுகளுக்கும் நடுவே அதுதானே எளிமையான வீடு. முதலாளி வீட்டில் உள்ள முஸ்தபா கேட்காமல் பார்க்காமல்... ஜெனரேட்டரை இருவர் உதவியோடு பாத்திமாவின் வீட்டிலுள்ள முன் வராந்தாவில் வைத்தார்.

உம்மா இல்லாத செய்தியை பாத்திமா தெரியப்படுத்தவுமில்லை. வைக்கவேண்டாம் என்று வாய் எடுத்துச் சொல்லவுமில்லை. யாருக்கும் எதையும் சுடு சுடு என்று கதைத்துப் பழக்கமில்லாதவள் பாத்திமா.

ரமழான் தொடக்கமுதல் ஷரீப் ஹாஜியாரின் கையாள் முஸ்தபா ஜெனரேட்டரை இயக்க வருவார். பாத்திமாவின் வீட்டிலும் ஒரு சிறிய லைட் தொங்கியது. அதுதான் ஜெனரேட்டர் இயக்கத்தைக் காட்டும் ஒரு சமிக்ஞை லைட் அதன் கீழே முஸ்தபாவும் இருப்பார். பக்கத்தில் பாத்திமாவின் தம்பிமாரும் முஸ்தபாவுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

தராவீஹ் முடிந்து வந்ததும் முஸ்தபாவுக்கு பாத்திமா தேநீர் கொடுப்பாள். முஸ்தபா மகிழ்ச்சியுடன் குடிப்பார்.

பாத்திமா பாய்கூட்டுடன் தலையையும், நெஞ்சையும் சுற்றிப் போட்டிருக்கும் முந்தானை பாத்திமாவை ஒரு பாகிஸ்தானியா? என்று எண்ணுமளவுக்கு முஸ்தபாவுக்கு கிறு கிறுத்தது. முஸ்தபாவின் மனசுக்குள் ஒரே கிளு கிளப்பு.

ஷரீப் ஹாஜியாரின் வீட்டுக்கு ஸஹர் செய்ய போகும் முஸ்தபா சுணங்காமலேயே ஜெனரேட்டரைப் பார்க்க வந்து விடுவார்.

நோன்பும் ஐந்தைத் தாண்டிவிட்டது. பாத்திமாவின் மீது வளர்ந்த பாசம் முஸ்தபாவை முடுக்கிவிட்டது. மனம்விட்டு இருவரும் தமது வாழ்வு பற்றி இரவில் பேசிக்கொள்வார்கள்.

கொஞ்சமேனும் கண்ணுறங்க முடியாத சப்தத்தில் பேசுவதைத் தவிர என்ன செய்யலாம்? தம்பிமாரும் சேர்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

சின்னத்தம்பி முஸ்தபாவின் மடியிலேயே தூங்கி விடுவான். ஷரீப் ஹாஜியாரின் வீட்டில் இரண்டு டியூப் லைட் செட்டுக்கள் சும்மா கிடந்தது. அந்த இரண்டு லைட்டையும் முஸ்தபா எடுத்துக் கொண்டு வந்து பாத்திமாவின் வீட்டை வெளிச்சமாக்கினார்.

பாத்திமாவின் மனசு குருடன் கண்விழித்த கதையாக இருந்தது. சாப்பிடுவது, குடிப்பது எல்லாமே பாத்திமாவுக்கு குஷியாகத் தோன்றியது.

“ஆயிஷா ராத்தா வீட்டார் பாவம்தான். அவர்கள் வீட்டில் தானே ஷெனரேட்டர் வைத்திருக்கு அவர்களுக்கும் லைட் வேணும்தானே”.

ஷரீப் ஹாஜியார் குடும்பத்தினர் அனைவரும் இப்படிப் பேசிகொண்டனர். முஸ்தபா இரவில் கறியுட்பட்ட வீட்டுக்குத் தேவையான எல்லாப் பொருட்களையும் வாங்கிக் கொண்டு வந்து பாத்திமாவின் வீட்டில் கொடுத்தார்.

நோன்பு நாட்கள் சந்தோஷமாகக் கழிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நோன்பு இருபத்தைந்தாம் நாள். ஆயிஷா ராத்தா வந்து இறங்கி விட்டார். வீட்டின் உள்ளே இருக்கின்ற மரக்கறி, பழவகைகளைக் கண்டவுடன் ஆயிஷா ராத்தாவால் தனது வீட்டை நம்பவே முடியவில்லை.

இதுவெல்லாம்..... எங்கால.....மக? என்றாள் தாய். முஸ்தபாவின் முழு விபரங்களையும் பாத்திமா பட்டியல் போட்டுக் கட்டம் கட்டமாகச் சொன்னாள். ஆயிஷா ராத்தா அசந்து போய் அப்படியே இருந்தார். என்னம்மா இப்படியோசிக்கிறீங்க...? என்றாள் பாத்திமா.

அது பெரிய வீட்டு விவகாரம்... மகள் அது நமக்கு சரி வருமா....?

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

“உம்மா... முஸ்தபா ஷரீப் ஹாஜியாரின் குடும்பத்தினரிடம் எல்லாவற்றையும் கதைத்துள்ளாராம்..... அனைவருக்கும் விருப்பமாம்”. போனமுச்சு அப்போதுதான் ஆயிஷாவுக்கு திரும்பி வந்தது.

உம்மா முஸ்தபா தாய், தகப்பன் இல்லாத அனாதை. ஹாஜியாரின் வீட்டுக்கு வந்து இருபது வருஷம் ஆகின்றது. அவரின் பேரில் ஹாஜியார் பேங்கில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய் போட்டுள்ளார்களாம்.

ஆயிஷா ராத்தா அப்போதுதான் இவ்வளவு நாளும் சேர்த்து வந்த ஸகாத், சதக்கா பணத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

மகள்... ஆக 2500 ரூபாய் கிடைத்தது. அதிகமான ஊரில் இஸ்லாமிய முறைப்படி வசதிபடைத்தவர்களிடம் பணத்தை ஒன்று திரட்டி அந்தந்த ஊரில் உள்ள கஷ்டப்படும் தகுதியானவர்களுக்கு கொடுக்கின்றார்கள்.

உண்மையான முறையும் அதுதானே...? என்றவாறு அந்த பணமுடிச்சை ஆயிஷா ராத்தா வெளியே எடுத்தார். சில்லரை சப்தத்தில் தேனில் மொய்த்த ஈயாக தம்பிமார்கள் மொய்த்தனர். ஷரீப் ஹாஜியார் வீட்டில் வேலை செய்யும் ஸெய்னம்பு ராத்தா ஆயிஷா ராத்தா வீட்டுக்கு அவசரமாக வந்தார்.

ஸெய்னபைக் கண்டதும் ஆயிஷா ராத்தாவுக்கும் பாத்திமாவுக்கும் நடுக்கம் ஏற்பட்டது. ஆ... ஸெய்னம்பு ராத்தா வாங்கோ.... இருக்க நேரமில்லை. ஹாஜியாரு... உங்கள் வரும்படி சொன்னாங்க. உடனே இப்போதே வரட்டுமாம் என்றார்.

ஸெய்னம்பு ராத்தாவின் செய்தி கேட்டு மிகப் பயத்துடன் ஆயிஷா ராத்தா புறப்பட்டார். பாத்திமா பயத்தினால் வுளு செய்து இரண்டு ரக்கஆத் சுன்னத் தொழுது.... இந்த புனித ரமழானின் பறக்கத்தால் என்னுடைய உம்மா போயிருக்கும் பயணத்தை யாஅல்லாஹ் ஹைராக்கித் தா என கையேந்தினாள்.

என்ன ஆச்சரியம். உம்மா வந்துவிட்டார்கள். மகள்! எல்லாமே ஹைராக முடிந்தது. ஷரீப் ஹாஜியார், அவர் மனைவி அனைவரும் இருந்து கதைத்தார்கள்.

நமது வீட்டை அவர்கள் கட்டித்தருவார்களாம். இன்று மாலை பெண்பார்க்க வருவார்களாம். நாளை பெருநாள் அன்று அஸருக்குப் பின்னர் முஸ்தபாவுக்கும் உனக்கும் முடிவு செய்து பாத்திஹா ஒதுவதாம். ஆறு நோன்பு கழிஞ்சு ஹாஜியார் வீட்டில் திருமணமாம். ரூபாய் 10 000மும் தந்தாங்க... பாத்திமாவால் நம்பவே முடியவில்லை! அல்லாஹ்வைப் புகழ்ந்தாள்.

கடைசி நோன்பைத் திறக்க ஷரீப் ஹாஜியார் வீட்டார் ஆயிஷா ராத்தா வீட்டுக்கு வந்திருந்தனர். பெண்பார்த்து அடையாளமும் போட்டனர். இந்த முறை ஷரீப் ஹாஜியார் ஸகாத் பணத்தை உங்கள் வீட்டைக் கட்டித்தர ஒதுக்கியிருக்கின்றார்கள். என்று ஹாஜியார் மனைவி சொன்னார். சந்தோஷம் காணும் இவ்வேளை பள்ளிவாயலில் நோன்புப் பெருநாள் தக்பீர் ஓசை காற்றோடு கலந்து வந்தது. அல்லாஹ் அக்பர்.

○○○○○○○○

நன்றி :- 17 ஜனவரி 1999
நவமணி

09 காத்திருந்த கண்கள்!

ப.மியா ஹாஜிமாவின் வீட்டிலிருந்து நேற்று இரவலாக எடுத்து வந்த மக்கா விரிப்பை தரையில் போட்டிருந்த பாய்மீது விரித்தாள் பரீதா!

விரிப்பின் நடுவில் ஒரு பூவாசனை வைத்தாள். பூ விரிப்புடன் பேசுகிறதா? என பரீதாவால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இரண்டும் ஒன்றையொன்று மிஞ்சிவிடும் அழகு!

அரைத்த சந்தனத்தை அத்தருடன் கலந்து கிண்ணத்தில் போட்டு விரிப்பில் வைத்தாள்.

ஜனசவிய பணம் பெற்று ஊதுவர்த்தி செய்யும் உதுமான் நானாவிடம் வாங்கிய வத்தியை கொழுத்திவிட்டாள். வீடு மணம் கமழ்ந்தது.

ஆலிம் ஸாஹிப் அமர்வதற்கான வெள்ளை விரிப்பு இல்லாமையால் தம்பியின் ஒரு வெள்ளை சாறனை மடித்து விரிப்பின் மீது போட்டாள்.

உலமாக்களை கௌரவிக்கும் அவ்வூரின் வழக்கமும் அதுதான். ஆலிம் ஸாஹிப் அமர்ந்திருக்கக் கூடிய அளவுக்கு அந்த சாறத்தை மடித்து சரி செய்தாள் பரீதா.

ரபீஉல் அவ்வல் தலைப்பிறை அன்று ஊரின் மீலாத் கமிட்டியினர் அவ்விட்டை அன்பளிப்பாக கையளித்திருந்தனர். குடிபுகுவதற்காக பதினொரு நாட்களும் பரீதாவும், தம்பியும் பட்ட சிரமங்கள் கொஞ்ச நஞ்சமில்ல. இரவு தூங்குவதென்றாலும் பன்னிரண்டு மணியைத்தாண்டி விடும்.

இன்று ரபீஉல் அவ்வல் பிறை பன்னிரண்டு. இந்த கிராமத்தில் மீலாத் சங்கத்தால் கட்டிய மூன்று வீடுகளும் வீடில்லாமல் அவதிப்படும் மூன்று ஏழைக் குடும்பங்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது.

மின்சார வசதியுடன், கிணற்று வசதிகளும் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த வீடுகளின் உறுதி இன்று நடக்கும் மீலாத் விழா வைபவத்தின் போது கையளிக்கப்பட இருக்கிறது. இந்த மகிழ்ச்சியால் பரீதாதான் இன்று அதிகாலையிலேயே எழுந்து குளிக்கலானான்.

குப்பி லாம்பு வைத்து சிலவேளைகளில் சுபஹில் குளித்த பரீதா இன்று புதிய வீட்டின் கொள்ளைப்புற லைட்டைப் போட்டுக் குளித்தான். அவளுடைய பொன்மேனி இலங்கியது.

மின்பல்பையும் மேனியையும் பார்த்துக் கொள்கிறாள். தக்க துணைகிடைத்து தன் வாழ்வில் எப்போதுதான் ஒளிவீசுமோ என்று ஏக்கப் பெருமூச்சொன்றை விட்டாள். அவளுடைய முப்பத்தி இரண்டாவது வயதைப் பற்றி நினைக்கும் போது குளித்து வடியும் நீருடன் கண்ணீரும் சங்கமமாகியது.

அதற்கு மேல் அவளால் குளிக்க மனம் வரவில்லை. டவளாகப் பயன்படுத்தும் பழந்துணியால் பவளமேனியைத் துடைத்து உடைகளை மாற்றி உடனே தொழுகையில் ஈடுபட்டாள்.

“மகள்..... பரீதா.....” வயதான உம்மா வழக்கம் போல் கூவி அழைத்தாள். உம்மா வந்திருக்கிறேன்... தொழுதிட்டு உடுப்பு மாத்துறன்.... என்றது பரீதாவின் துடிப்பான குரல்.

உம்மாவும் ஓயாமல் மகள்... ஹஸரத் வந்திருக்காரு அவசரமாக வாங்க.... என்றாள்.

பரீதா ஹஸரத்தை உட்காரும் படி கண்ணியமாக கேட்டாள். என்ன மகள்? நீ அதிர்ஷ்டசாலி. அல்லாஹ் உனக்கு இந்த வீட்டைத் தந்துவிட்டான். எல்லாம் ரஸூல் நாயகத்தின் பரக்கத்துத்தான் என்று சொல்லிக் கொண்டே உட்கார்ந்தார் ஹஸரத்.

ஹஸரத் மகளுக்கு ஒரு நல்ல விஷயம் கிடைக்க வேண்டும் என்று துஆ செய்து கொண்டு ஓதுங்க.. பரீதாவின் உம்மா சொல்லிக் கொண்டு முன்னால் கால் வைத்தபோது தடுமாறி விழுந்து விட்டார். ஊதுவர்த்தி கிளாஸ் அப்படியே சிதறுண்டது. பார்க்கவில்லையா ஆமினா கிளாஸை...? ஹஸரத் கேட்டார்.

உம்மாவுக்கு.. உம்மாவுக்கு இப்ப கண்டெரிகிறதில்லை... ஹஸரத் என்றாள் பரீதா. அனுதாபம் பிறந்தது. அந்த நேரத்திலேயே ஹஸரத் பரீதாவின் எதிர்கால வாழ்வுக்கான துஆவுடன் பாத்திஹா சொல்லி ஆரம்பித்து மௌலுவதை ஓதிமுடித்தார். பரீதா தயாரித்த காலைக்கோப்பியைக் குடித்த ஹஸரத் மக... எனக்கு எழுபது வயதாகிறது.

உன்னைப் போலவே உங்க உம்மாவும் என்னிடத்தில் தான் ஓதினா... நானாவது கண்ணாடி போட்டுப்பார்க்கிறேன். அந்தநிலை கூட உங்க உம்மாவுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டதே.. என்று கவலைப்பட்டவராக ஹஸரத் வெளியேறினார்.

பகல் 12.00 மணி. பரீதாவின் வீட்டுக்கு ஹஸரத்தும் மீலாத் கமிட்டி மிம்தாஜ் நானாவும் இன்னொரு வாலிபருடன் வந்திருந்தனர்.

பரீதா உம்மாவைப் போங்க.... என்றனர். தட்டுத்தடுமாறிக் கொண்டு வந்த ஆமினாவின் முகத்தில் கேள்வி ரேகைகள். உடனே ஹஸரத் பேச ஆரம்பித்தார்.

ஒன்னுமில்ல... மிம்தாஜ் தம்பியோட வந்திருக்கிறேன். மிம்தாஜ் என்றவுடன் ஆமினா சந்தோஷத்தால் மிம்தாஜ் ஹயாத்தப் போட்டு இருக்க வேணும்.... அவரால்தான் ஹஸரத் எங்களுக்கு இந்த வீடு கிடைத்தது. என்று அவருக்காக பிரார்த்தித்தாள்.

எல்லாப் புகழும் அல்லாஹுக்குத்தான் என மிம்தாஜ் நானா பதிலுக்கு சொல்லிக் கொண்டார். ஆமினா ராத்தா நாங்க... ஒருவரை கூட்டி வந்திருக்கோம் வயது முப்பத்தி எட்டு. செருப்புக் கம்பெனியில் மனேஜராக இருக்காரு... ஒரு பிள்ளையை முன்னர் விரும்பி இருந்தார். அந்த பிள்ளை இவரை ஏமாற்றி வேறு மணமுடித்ததால் மன விரக்தியடைந்த இவர் திருமணம் முடிக்காது அப்படியே இருந்திட்டார். பரீதாவின் பரிதாப நிலையை ஹஸரத் சொல்லி இவரை சம்மதிக்கச் செய்துள்ளார்.

ஆமினாவின் கண்கள் கலங்கின. கறுப்பா சிவப்பா என்று மாப்பிள்ளையைப் பார்க்க முடியாத பார்வையிழந்த நிலையில் அவள் நிற்கின்ற காட்சி. ஹஸரத் அதற்கிடையில் பரீதாவை உடுத்து வரும்படி கேட்டுக் கொண்டார்.

பரீதாவும் வெட்க சுபாவத்துடன் திரையின் ஓரமாக வந்து நின்றாள். பரீதாவின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பொங்கியது. மாப்பிள்ளைக்கும் பெண் பிடித்துவிட்டது.

காலையில்... பாத்திஹா ஓதும் போது ஹஸரத் கேட்ட துஆ கழுலாகிவிட்டது. இருவரது புரிந்துணர்வுக்கும் பாத்திஹா ஓதினர். அஸர் தொழுகையின் பின் மூன்று வீடுகளுக்கும் மீலாத் கமிட்டியால் வீட்டு உறுதிகள் வழங்கும் மாபெரும் மீலாத் விழா நடந்தது. அதன் இறுதியில்.....

பரீதாவின் திருமணத்திற்கான நிக்காஹ் மஜ்லிஸும் நடைபெற்றது. மீண்டும் மீண்டும் ரபீயுல் அவ்வல் வராதா? மனையற்றோர் மனைபெறவும் வயதேறி வாடித்தவிக்கும் பல பரீதாக்கள் மனைவி அந்தஸ்த்து பெறவும் தினந்தோறும் இப்படியான மீலாத் விழாக்கள் வர வேண்டும் என்று..... எண்ணியவாறே ஸலவாத்துக்களை ஓதினார்கள்.

மீலாத் கமிட்டியினரை அன்புடன் நினைவு கூர்ந்தாள் பரீதா!

○○○○○○○○

நன்றி :- 27 ஜூன் 1999
நவமணி

10 சிறகடிக்கும் சிட்டுக்கள்!

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

ஆயிஷா ராத்தா காலமெல்லாம் அப்பம் சுட்டு விற்பதையே தொழிலாகக் கொண்டவர். கணவன் மரணித்து இருபது வருடங்களாகியும் தனது இரண்டு பெண்களையும் கட்டிக் காத்து வருகின்றார். தமிழ் கிராமத்தையும் முஸ்லிம் கிராமத்தையும் பிரித்துக் காட்டும் எல்லை வீதியிலேயே ஆயிஷா ராத்தாவின் வீடு அமைந்துள்ளது.

பக்கத்தில் இருக்கின்ற இந்துக் கோயிலில் எந்த விஷேடம் நடைபெறுகின்ற நாட்களிலும் வீட்டில் முன்னுள்ள மரங்களில் இரண்டு மூன்று விளக்குகளைத் தூக்கி வெளிச்சம் பெறச் செய்வார்.

மற்ற சமூகத்தையும் சமயத்தையும் மதித்து நடக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் எப்போதும் ஆயிஷா ராத்தாவிடம் இருந்தே வந்தது.

கோயில் கூட்டக் காலத்தில் குடத்தில் நீர் நிரப்பி வீட்டின் முன்னால் குடிப்பதற்கு வைப்பார். தண்ணீர் முடிய முடிய அவரது பெண் பிள்ளைகளும் நீர் நிறைத்து வைப்பார்கள்.

தான் செல்லும் வழியிலேயே பிள்ளைகளையும் பழக்கினாள் ஆயிஷா ராத்தா. ஆயிஷா ராத்தாவிடம் இருந்த அன்பான பழக்கவழக்கங்கள் தமிழ் சகோதர சகோதரிகளைக் கூட கவர்ந்திருந்தது. ஆயிஷா ராத்தாவை அடிக்கடி பாராட்டிக் கொள்வார்கள்.

ஒரு நாள் கோயில் பிரதான குருக்கள் கோயில் மதில் சுவரை அவதானித்து வரும் போது எதிரிலேயே ஆயிஷா ராத்தாவைக் குருக்கள் கண்டு கொண்டனர். ஆயிஷா அக்கா! எப்படி இருக்கிறீங்க? குருக்கள் கேட்டார்.

நல்லா இருக்கேன் சுவாமி. உங்களிடம் மற்ற சமயங்களைப் பற்றி நல்ல கருத்து இருக்கிறது அக்கா! என்றார் குருக்கள். சுவாமி இஞ்சப்பாருங்கோ! அல்குர்ஆனில் அல்லாஹ் சொல்கிறான். “உங்களுடைய மார்க்கம் உங்களுக்கு எங்களுடைய மார்க்கம் எங்களுக்கு” நாம் ஏன் பாரபட்சம் காட்டவேண்டும்? சுவாமி சமூகத்தில் சேர்ந்து வாழ்வதில் தான் நன்மையிருக்கிறது. இந்த ஊரில் இனக்கலவரம் பிரச்சினைகள் நடந்தது. ஆள்கடத்தல், கொள்ளை, கொலை முயற்சிகள் எல்லாம் நடந்தது. ஆனால்..... இந்த எல்லைப் புறத்தில் ஒருவருடைய உயிருக்கோ உடமைக்கோ எந்தச் சேதமும் ஏற்படவில்லை என்று ஆயிஷா ராத்தா அருக்கிக் கொண்டே விட்டார்.

உண்மைதான் உண்மைதான் என்று குருக்கள் தலையை அசைத்தார்.

உங்களைப் போன்று சேர்ந்து வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் எல்லோரிடமும் வந்தால்.... இனங்கள் மத்தியில் அமைதி பிறக்கும் என்றார் சுவாமி! குருக்களின் வசனங்களும், வார்த்தைகளும் ஆயிஷா ராத்தாவுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது.

வீட்டின் உள்ளே வந்த ஆயிஷா ராத்தா இரண்டு பெண்மக்களிடமும் நடந்தவற்றை கூறினார். மக்களும் சுவாமிகளின் பேச்சைக் கேட்டு சந்தோஷமடைந்தனர்.

சரிதானே உம்மா நமது இந்த எல்லை வீதியில் எல்லாத் தமிழ் சகோதரர்களும் சேர்ந்து பழகுகின்றனர். நல்லவை சமைத்தால் நமக்கு அனுப்புகின்றனர். நாமும் நல்ல தீன்கள் செய்தால் அவர்களுக்கும் அனுப்புகின்றோம். நெல் வயல் அருவடை செய்தால் நமக்கு நெல் அனுப்பி வைக்கின்றார்கள். பெருநாள் நாட்களில் நாம் அவர்களது வீட்டுக்குப் போகின்றோம். தீபாவளித் திருநாளில் அவர்கள் நம்மை சந்திக்க வருகின்றார்கள்.

என்ன பிரச்சினைதான் இருக்கிறது? எங்களைத்தான் பாருங்களேன் உம்மா! முன்வீட்டு வைரமுத்துவின் சைக்கிளில் தானே நாங்கள் இருவரும் சின்னக் காலத்தில் சைக்கிள் ஓடினோம்.

இந்த பகுதியில் ஒருபோதும் கலவரம் வராது. அல்லாஹ் விடவும் மாட்டான் என்று இரு பெண்பிள்ளைகளும் மாறி மாறி சொல்லி முடித்தனர்.

ஆயிஷா ராத்தாவின் வீட்டின் முன்னால் மதில் சுவர் இல்லை. ஓலை வேலியினால் அடைத்த இடையிடையே மல்லிகைக் கொடி நின்றது. மல்லிகை எப்போதும் பூத்துக் குலுங்கும்.

கோயிலுக்கு பூஜைக்கு பூப்பறிப்பவர்கள் அவர்களின் மரத்திலேயே அதிகம் பூப்பறிப்பார்கள்.

நடுத்தெருவினிலே உள்ள நஸ்மா பீவி ஒருநாள் ஆயிஷா ராத்தாவின் வீடு வந்த போது.... கோயிலுக்குப் பூப்பறிப்பதைப் பார்த்து மல்லிகை மரத்தை தறித்து விடு. இதை கோயிலுக்கு எடுத்துச் சென்றான் உனக்குத் தான் பாவம் என்றார். இதனைக் கேட்ட ஆயிஷா ராத்தா “வெள்ளை நிறப்பூமலரோ? வேறெந்த மாமலரோ? வள்ளல் அடிகளுக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ? வெள்ளை நிறப்பூவுமல்ல! வேறெந்த மலருமல்ல! உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது என்று சுவாமி விபுலானந்தரின் பாடல் ஒன்றை கிராமிய இசையில் பாடினார். நஸ்மாவுக்கு அதை மீறிப் பேச நா எழவில்லை.

எல்லாவற்றையும் கேட்ட வண்ணம் ஆயிஷா ராத்தாவின் மகள் அப்றாவும் அகீலாவும் உள்ளேயிருந்து ஓதிக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தனர். எல்லை வீதியில் உள்ள அதிகமான பிள்ளைகள் இவர்களிடமே அல்குர்ஆனை சிறப்பாக ஓதி முடித்தனர். அந்தப்பணி இன்னும் தொடர்கிறது.

நோன்பு காலத்திலும் சிரமம் பாராது இருவரும் ஓதிக் கொண்டிருப்பார்கள். இருவரும் வெள்ளரிப்பழத்தை வெளிச்சத்தில் உரித்த நிறம்.

யார் பார்த்தாலும் அவர்களின் அழகை மெச்சி நிற்பார்கள். என்ன அழகாக இருந்தாலும் சீதனக் கொடுமை, யூரியா உரமிட்டு இருபிள்ளைகளும் முப்பது வயதைத் தாண்டி வளர்ந்து இருக்கிறது.

இதுதான் இவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பரிதாபம். ரமழான் 17ம் நாள் ஊர்ஜம்மாப்பள்ளியில் பதுறு ஸஹாபாக்கள் நினைவாக நோன்பு திறக்கும் நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. பல மதப் பிரமுகர்களும் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

பௌத்தம், இந்து, இஸ்லாம், கிறிஸ்தவ மதப் பெரியார்களும் கலந்து கொண்டனர். படைத்தளபதிகளும், பொலீஸ் அதிகாரிகளும், அரசாங்க அதிபர், உதவி அரசாங்க அதிபர், அரசியல்வாதிகள் சமூகத்தொண்டர்களும் பங்கேற்றனர்.

இவ்வைவவத்தில் மௌலவி மர்கூக் உணர்ச்சி பூர்வமாக உபதேசம் செய்தார். பதுறு ஸஹாபாக்களின் உன்னத நிலை போற்றத்தக்கது. கஷ்டமான சூழலில் பரப்பப்பட்ட இஸ்லாத்தை இன்று நாம் அவமதிக்கின்றோம். பணத்துக்காக சீதனப்பேயை அவிழ்த்து விட்டு ஆண்பிள்ளைகளை விற்கின்றோம். இன்று ஊரில் மிக வயது வந்த வறுமைக் கோட்டில் வாழும் முஸ்லிம் குமர்கள் வீடுகளில் முடங்கிக்கிடக்கின்றார்கள். அவர்களின் சீதனம் என்ற அடிமை விலங்கை அறுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு வாழ்வு அளிக்க வேண்டும்.

பதுறு ஸஹாபாக்களைப் போன்று உணர்ச்சியுள்ள இஸ்லாமிய இளைஞர்களே! ஏழைப்பெண்களுக்கு வாழ்வளிக்க முன்வருங்கள். இன்று நீங்கள் எழுந்து நின்றால்.... நாளை மறுமையில் நாங்கள் சாட்சியாக நிற்போம். என்று தணல் பரக்கும் தொனியில் உபதேசித்தார். அந்த சபையில் இருபது வாலிபர்கள் இஸ்லாத்துக்காக ஏழைக்குமர்களை மணமுடிக்கத் தயாராகி எழுந்து நின்றார்கள்.

மாஷா அல்லாஹ்! மாஷா அல்லாஹ்! என்று பள்ளி அதிரும்படி அனைவரும் சத்தமிட்டனர். மாற்று மதப்பெரியார்கள் மாஷா அல்லாஹ் என்பதின் அர்த்தத்தை விசாரித்தார்கள். அல்லாஹ் நாடுவானாக எனும் அர்த்தத்தை விளங்கப்படுத்தினார்கள்.

இந்த சபையில் எழுந்து நிற்கின்ற வாலிபர்களில் இரு அழகான வாலிபர்களை இந்து மதக்குருக்கள் கண்டுகொண்டனர். அவர் மனதில் ஆயிஷா ராத்தாவின் இரு பெண்பிள்ளைகளின் எண்ணம் கையடக்கத் தொலைபேசியில் பெல் அடிப்பது போன்று தட்டியது.

கூட்டம் முடிந்து பார்ப்போமே! என குருக்கள் இருந்து விட்டனர்.

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

பள்ளிவாயல் ஸகாத் நிதியம் இம்முறை ஏழைகளுக்குச் செய்கின்ற உதவிப் பற்றி எடுத்துரைத்தனர். வீடு கட்டிக் கொடுக்கவும் முடிவு எடுத்துள்ளோம். என்று வாசித்த போது இந்துமதக் குருக்கள் இந்த வீட்டையும் ஆயிஷா அக்காவுக்கு பெற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமென கங்கணம் கட்டினார்கள்.

மதப்பெரியார்கள் பேசுகின்ற சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட்டது. இரண்டாவது இடமாக இந்துமதக் குருக்களுக்கு வழங்கப்பட்டபோது குருக்கள் கூறினார்கள்.

இஸ்லாமிய சகோதரர்களே இன்றைய நிகழ்வு எனக்கு மகிழ்ச்சியையும் மறுபுறம் அதிர்ச்சியையும் தந்தது. எனது கோயிலின் பக்கத்தில் இருக்கின்ற ஆயிஷா ராத்தாவின் பிள்ளைகள் வீடு இல்லாததால் மணமுடிக்காது முப்பது வயதைத் தாண்டி இருக்கின்றார்கள்.

நான் இந்த சபையில் கேட்கின்றேன். நீங்கள் அமைக்கப்போகும் வீட்டில் இரண்டை அவர்களுக்கு ஒதுக்க வேண்டும். என குருக்கள் சொல்லி முடித்தனர். சுவாமி அவர்களே! ஒரு வீட்டைத் தருகின்றேன். என ஸகாத் நிதியச் செயலாளர் சொன்னார். உடனே குருக்கள் எழுந்து.... ஏழை என்பதற்காக ஒரு வீடு கொடுங்கள். சுவாமியாகிய என்னை மதித்து ஒரு வீட்டைக் கொடுங்கள். என்று குருக்கள் கூறி அமர்ந்தனர்.

மகூராக் கமிட்டி கூடி குருக்களின் வேண்டுகுறிப்படி இரண்டு வீட்டையும் தருவதாக வாக்களித்தனர். அதற்கிடையில் ஆயிஷா ராத்தாவின் வீட்டின் உண்மை நிலையை அறிந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்க இரண்டு வாலிபர்கள் மோட்டார் சைக்கிளில் பறந்தனர்.

நோன்பு திறக்கும் நிகழ்ச்சி இனிதே நடந்தேறியது. இந்து மதக்குருக்கள் பள்ளியினை விட்டு வெளியேறி கொஞ்சம் காத்திருந்த போது... திருமணம் முடிக்கத் தயார் என எழுந்த இருவரையும் குருக்கள் சந்தித்தனர். ஆயிஷா ராத்தாவின் பிள்ளைகளின் நிலைமையினை அழகாக எடுத்துரைத்தார். அவர்களும் தலையசைத்தனர். அல்லாஹ்வின் ஏற்பாடும் அதுவாக இருந்தது. அவசரமாகப் பெண்பார்த்தனர். மூத்த சகோதரியை ஒருவருக்கும் இளைய சகோதரியை மற்றையவரும் மணம்முடிக்க சம்மதித்தனர்.

இன்று நோன்புப் பெருநாள் இரவு! இரண்டு வீட்டாரும் பெண் வீட்டுக்கு வந்திருந்தனர். சிறிய விருந்தோம்பல் நடைபெற்றது. ஆறு நோன்பு முடிந்ததும் இருக்கும் வீட்டில் திருமணத்தை ஏற்பாடு செய்ய திகதியையும் நிர்ணயித்தனர்.

பக்கத்திலிருக்கும் பெரிய பள்ளிவாசலில் பெருநாள் தக்பீர் சொல்லப்படுகிறது. அல்லாஹ் அக்பர்! அல்லாஹ் அக்பர்! அல்லாஹ் பெரியவன் என்பது அதன் அர்த்தம். ஆயிஷா ராத்தா ஆண்டவனே நான் மதங்களை மதித்தேன். மதத்தலைவர்களை மதித்தேன். அதனால்.... மௌலவி மாப்பிள்ளைகளை எழுப்பிவிட மாற்றுமதக் குருக்கள் மாப்பிள்ளையையும், வீட்டையும் எனக்கு சிபாரிசு செய்தனர்.

இந்த பெருநாள் தக்பீர் உலகத்துக்கு பொதுவாக ஒலித்தாலும்..... எனது குமர்களின் விடுதலைக்கு ஒலிக்கும் தக்பீராகவே இதனை நான் கருதுகிறேன். அல்லாஹ் அக்பர்.

○○○○○○○○

நன்றி :- 14 நவம்பர் 2004
வீரகேசரி வாரமலர்

11

இறைவன் செயல்

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

ஹாபீஸ் நஸீர் கொழும்பு மருதானை ஜம்மாப் பள்ளிவாயலில் ரமழானில் தொழுகை நடாத்த வந்திருந்தார். அகன்று விரிந்த பள்ளி வாயலில் இரவு நேரம் அழகுற ஒளிரும் மின்சார விளக்குகளுக்கு மத்தியில் ஹாபிஸ் நஸீர் வெண்ணிறத் தலைப்பாவுடன் நிற்பது பலரையும் கவர்ந்திருந்தது.

வெண்மை நிறமும், சிரித்த முகமும் ஹாபிஸின் அழகுக்கு அணிசெய்தன.

காலைப் பொழுதில் பள்ளி வராந்தாவில் அமர்ந்திருந்து இரவு ஓத வேண்டிய அல்குர்ஆனின் பகுதியை மீட்டுவார். குர்ஆனை மட்டுமல்ல அவரது மனம் வாழ்க்கையின் எல்லாப் புறத்தையும் மீட்டியது.

தான் கொழும்பு வருவதற்கு உம்மாவும், சகோதரிகளும் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்ததையெல்லாம் அவர் மனசு எண்ணிப் பார்த்தது.

குடும்பத்தில் நான் மட்டும்தானே ஆண்பிள்ளை. இரண்டு சகோதரிகளும் வாழ்வுக்காக ஏங்கி நிற்கின்றார்கள் ஊரில் உள்ள கொழுத்த சீதனம் தனது சகோதரிகளை எப்போது கரைசேர்க்கும்.?

வாப்பா பள்ளி வாயல் சம்பவத்தில் இரவு இஷாத் தொழுகையில் சுஜூதில் இருக்கும் போது சுடப்பட்டார்களே... அவர்களது உடல் மட்டுமல்ல சுடப்பட்டது, எங்கள் வாழ்வும் எதிர்காலமும் தான்.

மருதானை ரெயில்வே நிலையத்தில் ரெயில் செல்லும் சத்தம் ... ஹாபிஸின் வாழ்க்கை வண்டியின் சத்தத்தை ஒத்து இருந்தது.

முன்னால் ஒருவர் வருகின்றார்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் தம்பி”

கால் சட்டை உடுத்து அழகுற தாடிவைத்து கைத்தடியுடன் காட்சி தருகிறார்.

“நீங்கள் தானே இரவில் தொழுவிக்கும் ஹாபிஸ்”?

“ஆம்” என்றேன்

“மாஸா அல்லாஹ்” எனச் சொல்லி அவர் முகம் மலர்ந்து அல்குர்ஆனை மனனம் செய்யும் பாக்கியத்தை அல்லாஹ் உங்களுக்கு வழங்கியுள்ளான். அதுபெரும் பாக்கியம். கண்டி மாவனல்ல பள்ளியில் குர்ஆன் அனைத்தையும் எரித்து எதிரிகள் சாம்பலாக்கினாலும் உங்கள் இதயத்தில் சுமந்திருக்கும் குர்ஆனை ஒன்றும் செய்து விட முடியாது....” என்றவாறு,

“உங்க ஊர் தாய் தகப்பன்” என்று விசாரிக்கத் தொடங்கினார்.

தனது தந்தை யுத்த வெறியாட்டத்தில் சத்திய மரணத்தை சந்தித்த ஸுஹதாக்கள் என்பதைக் கேள்வியுற்றதும் அவர் கண்கள் கண்ணீர் உதிர்ந்தன. கையிலிருந்த கைக்குட்டையினால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“சரி ! சரி மகன் ! நீங்கள் மனனம் செய்யுங்கள். என்றவாறு எழுந்து கால் சட்டைப்பையினுள் கையை விட்டார். ஆயிரம் ரூபாய் தாள்களில் மூன்றை கையில் கொடுத்து விட்டு “துஆ செய்யுங்கள்” என்று ஸலாம் கூறிச் சென்றார்.

ஹாபிஸ் நஸீரின் வாழ்வில் புதிய அனுபவம். முதன் முதலில் மூவாயிரம் ரூபாவை பெற்றது, அவருக்கு மகிழ்ச்சியை தந்தது.

காலை 11.00 மணி பள்ளி வாயலின் முன்னால் உள்ள தொலைபேசியில் தனது பக்கத்து வீட்டுக்கு போன் செய்து உம்மாவை பேசும்படி சொன்னார்.

ஐந்து நிமிடத்தில் மீண்டும் போன் செய்யும்போது உம்மா சகோதரிகள் எல்லாரும் ஆர்வமுடன் பேச வந்திருந்தனர்.

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

ஹாபிஸின் கண்களில் கண்ணீர் கசிந்தது. “முன்னேரம் எங்கே மகனே நோன்பு திறக்கிறாய்? ஸஹருக்கு எங்கே சாப்பாடு? உடம்பை நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்” தாய் பாசத்தின் தலைப்பு வசனங்கள்.

ஹாபிஸின் தொனியில் கரகரப்பு ஏற்பட்டது. “எல்லாம் நல்லபடியாக ஏற்பாடு செய்து தந்திருக்கின்றார்கள் ஒரு குறையும் இல்லை! உங்களையெல்லாம் காணாமல் இருப்பது தான் குறை” முதலாளி ஒருவர் மூவாயிரம் தந்த செய்தியையும் சொல்லி முடித்தார்.

“மகனே பணத்தை பத்திரமாக வைத்துக் கொள்” என்ற உம்மாவின் ஆலோசனை ஹாபிஸின் உள்ளத்தை தொட்டது. போன் பேசிவிட்டு வருகின்ற பொழுது “இது கொழும்பு மிகவும் கவனமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். என்ற உம்மாவின் அறிவுரை அவரின் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தது.

‘முகைதீன் மாமா ஒரு நாள் கொழும்பில் சாறன் பார்சலுடன் நின்றபோது ஒருவர் வாங்க போகலாம் என வேனில் ஏற்றி சாமான்களையும் ஏற்றி பத்திரிகை கடை ஒன்றின் முன் நிறுத்தி இருக்கின்றார். மாமாவிடம் பணத்தைக் கொடுத்து ஒரு பேப்பர் வாங்கி வரச் சொல்லி - மாமா வேனை விட்டு இறங்கிய போது வேன் அங்கிருந்து நகர்ந்து விட்டதாம்.

இந்த நினைவுகள் ஹாபிஸின் மனத்திரையில் நிழலாடின. ஒவ்வொரு இரவும் மிகவும் சந்தோஷமாக கழிந்தது. அவ்வப் போது கொழும்பில் உள்ள தனவந்தர்கள் கொடுக்கின்ற ஸக்காத் பணங்களை ஹாபிஸ் பத்திரமாக டயரி ஒன்றில் வைத்து பத்திரப்படுத்தினார். கூட இருக்கும் ஹாபிஸ்களுக்கும் அவர் காண்பிக்கவில்லை.

பாசத்தை உடைத்து விடும் தத்துவம் பணத்துக்கு உண்டு என்ற தத்துவத்தை ஹாபிஸ் உணர்ந்திருந்தார். இடையிடையே தன்னிடமிருந்த பணத்தொகையை உம்மாவிடம் சொல்லிக் கொண்டார்.

உம்மாவுக்கு இரண்டு அழகான வொயில் சாரி, சகோதரிகள் இருவருக்கும் சல்வாரி கிட்டும் அபாயா கிட்டும் எடுத்தார். சகோதரிகளிடம் உடுப்பின் அளவையும், நிறத்தையும் ஹாபிஸ் கேட்கும் போதெல்லாம்... அவர்கள் அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு அளவே கிடையாது. தம்பி தலையெடுத்ததனால் நமது குடும்பம் மிகச் சிறந்த நிலையை அடையும் என அவர்கள் மனம் சொல்லிக்கொண்டது.

பள்ளி வராந்தாவில் அங்குமிங்குமாக நடந்து நடந்து ஓதும் ஹாபிஸ் ஸாஹிராக் கல்லூரிக்கு பிரத்தியேக வகுப்புகளுக்கு வரும் மாணவர்களைக் கண்டு எனக்கு படிக்கும் வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டதே. 5ம் ஆண்டுடன் மத்ரஸாவில் விட்டு விட்டார்களே தொடர்ந்தும் மௌலவியாகுவதற்கு படித்துக் கொண்டிருக்கின்றேனே என்று கவலை கொண்டார். ஆனால் அல்லாஹ் குர்ஆனை மனனம் செய்யும் பாக்கியத்தை தந்தானே என தனக்கு ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டார்.

ரமழான் 27ம் இரவு குர்ஆன் தமாம் செய்யப்பட்டு பள்ளியினால் பல ஆயிரம் ரூபாய்களும் ஹாபிஸுக்கு வழங்கப்பட்டது. அத்துடன் நாளை ஊர் போகும் அனுமதியும் கிட்டியது. மனதில் சந்தோஷம் நிறைந்தது. பணத்தை வங்கி மூலம் அனுப்புவோமா? வேண்டாம் ஹராமாகிவிடும் எனப் பயந்தார். தபாலில் அனுப்பினால் மாமி மகன் தபால் நிலையத்தில் வேலை. எல்லாவற்றிலும் கண்ணடிப்பவன் கையிலேயே கொண்டு போக முடிவெடுத்தார்.

தொடர்ந்து ஒவ்வொரு இரவும் தொழுவித்த ஹாபிஸுக்கு ஏதோ பாரம் ஒன்று தலையிலிருந்து இறங்கியது போல இருந்தது.

பிரயாண பையை பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டே சாய்ந்தார். இந்தப் பணத்தின் மூலம் என்ன என்ன வேலைகளை வீட்டில் செய்ய வேண்டுமென மனதால் பட்டியலிட்டார்.

ஆடி அசைந்து செல்லும் ரெயிலில் தன்னை அறியாமலே தூக்கம் போய்விட்டது. அதிகாலைப் பொழுதில் பொலன்னறுவை ரெயில் நிலையத்தில் விழித்தார். ஆனால் கையில் கொண்டு வந்த பையை காணவில்லை. துடியாய் துடித்தார். அனைவரும் ஆறுதல் சொன்னார்கள். காலை 8.00 மணி வீட்டுக்கு வந்த ஹாபிஸ் சோகத்துடன் காட்சியளித்தார்.

உம்மாவும் சகோதரிகளும் ஹாபிஸின் நிலை கண்டு கலவரமடைந்தனர். சோகத்தை தாங்கிப் பழக்கப்பட்ட தாயார் ஆறுதல் வார்த்தைகளை மகனுக்கு கூறினார். நாளை நோன்புப் பொருநாள் ஹாபிஸின் பணமும் உடும்பும் பறிபோன செய்தி காட்டுத் தீ போன்று பரவியது. பெருநாள் இரவு பள்ளியில் மரணித்த ஏனைய ஸுஹதாக்களின் குடும்பத்தினர்கள் ஹாபிஸின் குடும்பத்தினருக்கு அரிசி -கறி உட்பட தைத்த ரெடிமேட் ஆடைகளையும், பணங்களையும் கையளித்தனர்.

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்

சில ஹாஜிமார் ஸக்காத் பணமும், பித்ரா அரிசியும் அனுப்பி வைத்தனர். பெருநாள் காலை எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்ட ஹாபிஸ் பெருநாள் தொழுகை முடிந்து ஸுஹதாக்கள் உறங்கும் அமைதிப் பூங்காவில் தனது தகப்பனுக்காக பிரார்த்திக்கின்றார். அல்லாஹ் அக்பர்.

○○○○○○○○

நன்றி 14 நவம்பர் 2004

நவமணி

காத்தான்குடி வரலாறு பேசுகிறது

மௌலவி யூ. எல். எம். பெளஸ் 'காத்தான்குடி பெளஸ்' என்ற பெயரில் எழுதிவருகிறார். பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் இவரது கவிதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. அகிலஇன நல்லுறவு ஒன்றியம் சாமுரீ விருது விழாவில் 'கலாஜோதி' பட்டம் பெற்றவர். 'நவமணியில்' முஅத்தினின் முறைப்பாடு, காதிக்கோட் ஆகிய தொடர் கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். வானொலியிலும், தொலைக்காட்சியிலும் பல கவியரங்குகளிலும் பங்குபற்றியுள்ளார்.

காத்தான்குடியில் வெளியான 'பா' என்னும் அச்சுப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்து அதன் சில இதழ்களை வெளியிட்டார். பேராசிரியர் அல்லாமா உவைஸ் அவர்களின் சொந்த ஊரான ஹேனமுல்லை பாணந்துறை பள்ளிவாயலில் பிரதம இமாமாக கடமையாற்றுவதால் பேராசிரியருடன் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தார். உவைஸ் நினைவு மலரிலும் இவரது கவிதை இடம் பெற்றுள்ளது.

தனது கவிதைகளை தொகுத்து நூலாக வெளியிட முயன்று வருகிறார். காத்தான்குடி நவஇலக்கிய மன்றம், கவிஞர் ஒன்றியம், பாவலர் பண்ணை, ஆகியவற்றின் உறுப்பினராக இருக்கிறார். 2002இல் கொழும்பில் நடைபெற்ற உலக இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் பாராட்டப்பட்டார்.

○○○○○○○○

இவ்வண்ணம் :

கலாபூஷணம் அல்ஹாஜ் மௌலவி எம்.எச்.எம். புஹாரி - (பலாஹி) B.A.

நூல் : "காத்தான்குடி வரலாறு ஓர் அறிமுகம்"

பள்ளிவாயல்கள் முஸ்லிம் நிறுவனங்களின் சம்மேளனம் காத்தான்குடி.

பார்வையாளர்களைக் கவர்ந்த பன்னூல் வெளியீட்டு விழா

மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ் அவர்களின் ஐந்து நூல்கள் வெளியீட்டு விழா பாணந்துறை டேட்டா மண்டபத்தில் வெளியிட்ட போது முதல் பிரதியை நூலாசிரியரிடமிருந்து புரவலர் அல்ஹாஜ் ஹாஷிம் உமர் பெறுவதையும் அருகே விழாத தலைவர் அல்ஹாஜ் ஏ. ஜே. அஹமட் புவாட் அவர்களையும் காணலாம்.

பன்னூல் வெளியீட்டு விழாவின் போது மேடையில் அமர்ந்திருந்த விசேட அதிதிகளை காணலாம்.

பன்னூல் வெளியீட்டு விழாவின் போது அனர்த்த நிவாரண அமைச்சர் அல்ஹாஜ் அமீர் அலி அவர்கள் நூலாசிரியரிடமிருந்து சிறப்புப்பிரதி பெறுவதையும் அருகே டேட்டா நிறுவன உரிமையாளர் அல்ஹாஜ் ஏ. ஜே. அஹமட் புவாட் அவர்களையும், அல்ஹாஜ் அஹமட் சைனி அவர்களையும் காணலாம்.

பன்னூல் வெளியீட்டு விழாவின் போது மேடையின் முன் அமர்ந்திருந்த ஆண் பெண் பார்வையாளர்களில் ஒரு பகுதி.

பன்னூல் வெளியீட்டு விழாவின் போது சிறப்புப் பிரதியை நூலாசிரியரிடமிருந்து கொழும்பு கொமர்ஷியல் நீதிமன்ற உயர் நீதி அரசர் ஏ. எம். டப். அப்துஸ் ஸலாம் பெறுகின்றார்.

பன்னூல் வெளியீட்டு விழாவின் போது நூலாசிரியருக்கு காத்தான்குடி பாவலர் பண்ணை சார்பில் கலாபூஷணம் அல்ஹாஜ் மௌலவி எம். எச். எம். புகாரி (பலாஹி) பொன்னாடை அணிவிக்கின்றார், அருகே பாவலர் பண்ணைத் தலைவர் கலாபூஷணம் அல்ஹாஜ் சாந்தி முகைதீனும் காணப்படுகின்றார்.

படப்பிடிப்பு : அல் அஸ்லம் (நவமணி)
எல்பங்களிலிருந்து பட உதவி எம். எப். எம் ஸைனி

இது வரை வெளிவந்த ஆசிரியரது நூற்கள்

1. மார்க்கத்தின் மனக்கதவு
2. வைகறைவாசம்
3. போதனைப் பொக்கிஷம்
4. முஅத்தினின் முறைப்பாடு
5. காதிகோட்

வினாவில் வெளிவர இருப்பவை

1. நிறை மார்க்கத்தின் நிலா முற்றம்
2. விடியலை நோக்கிய விசுவாசிகள்
3. பாரெங்கும் பலஸ்தீனம்
4. ஊடகங்களில் உதித்த உபதேசங்கள்

யுக புருஷர் காத்தான்குடி மௌலவி பெளஸ்

இது அறிவியல் யுகம்.

எதையும் ஏன் எதற்கு என்று ஆராய்ந்து பார்க்கும் யுகம்.

இந்த யுகத்தில் எழுத்தாலும் பேச்சாலும் சிந்தனைக்கு விருந்தளிக்கும் பணியை சிறப்பாகச் செய்து வரும் மார்க்க அறிஞர்தான் மௌலவி காத்தான்குடி பெளஸ்.

1974 இல் எழுதத் தொடங்கிய இவர், நல்ல ஆக்கங்களை பயனுள்ள படைப்புகளை உருவாக்கி வருகிறார்.

‘பா’ என்ற கவிதை சஞ்சிகையை சில காலம் நடத்திய இவர் சிறந்த ஆக்கங்களைக் கொண்ட ஐந்து நூல்களையும் பல ஒலி நாடாக்களையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

அவரது ஆறாவது நூலே இஸ்லாமிய சிறுகதைகள் பலவற்றை உள்ளடக்கிய “காத்திருந்த கண்கள்”.

பத்திரிகைகள், வானொலி ஆகியவற்றில் பிரசுரமான, ஒலிபரப்பப்பட்ட 11 சிறுகதைகள் காத்திருந்த கண்களில் இடம் பெறுகின்றன. படிப்பினைகள் பலவற்றைக் கொண்ட சிறுகதைகள் இவை.

இவரது அறிவை, ஆற்றலை அறிந்த அறிஞர் மறைந்த அல்லாமா எம். எம். உவைஸ் பாணந்துறைக்கு வந்து தம்மோடு இணைந்து அறிவுப்பணி புரியுமாறு அழைத்தார். அதற்கிணங்க காத்தான்குடியிலிருந்து பாணந்துறைக்கு வந்த காத்தான்குடி மௌலவி பெளஸ், மேதை உவைஸுடன் இணைந்து சில காலம் பணிபுரிந்தார். அவர் மரணித்த பின்னரும் பாணந்துறையில் தங்கியிருந்து அறிவுப்பணியில் ஆர்வம் காட்டி வருகிறார்.

நவமணியிலும் இவரது ஆக்கங்கள் பல வெளிவந்துள்ளன. அவை நூலுருவும் பெற்றுள்ளன.

மார்க்க அறிஞரான இவர் கண்ணியம் கட்டுப்பாடு என்ற வரம்புகளுக்குள் நிற்படி சிந்திக்கிறார், பேசுகிறார், எழுதுகிறார். எனவே இவரது பணிகள் யாவும் நற்பணிகளாக மதிக்கப்படுகின்றன.

இவர் போன்றோர் இன்றைய யுகத்துக்கு மிக மிக பொருத்தமானவர்கள். எனவே இவர்களை ஊக்குவிப்பது முக்கியம்.

இவர் போன்றோரிடமிருந்து சமுதாயம் நிறையவே எதிர்பார்க்கிறது.

அல்ஹாஜ் எம். பி. எம். அஸ்ஹர் ஜே.பி.

பிரதம ஆசிரியர் - நவமணி

PRINTED BY : FAR EAST ENTERPRISE

68, YONAKA MAWATHA, KESELWATTE, PANADURA. HOTLINE : 0777-533248 / E-MAIL : fareast@pearl.lanka.net